

TRUYỀN CULTURE

DÂN GIẢN VIỆT NAM

Vừa buồn cười vừa sợ

Truyện cười dân gian Việt Nam

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC:

[Tâm Đầu Ý Hợp](#)

[Không Có Con Nào Nhỏ Cả](#)

[Vấn Tắt](#)

[Ước](#)

[Cái Tội Ham Ăn](#)

[Tự Tử Bằng Bún Rượu](#)

[Tôi Tưởng Là](#)

[Trúng Ngót](#)

[Thơm, Thối](#)

[Chết Ngàn Năm](#)

[Những Hai Chân](#)

[Đội Làm Sao Hết](#)

[Tri Kỷ](#)

[Lò Mò](#)

[Túng Thiếu](#)

[Ăn Ở Ra Làm Sao](#)

[Tôi Không Có Nói](#)

[Mắc Quá](#)

[Bản Chất](#)

[Vất Cỏ Chày Ra Nước](#)

[Dốt Hay Nói Chử](#)

[Bị Xỏ](#)

[Tướng Công Tốt Bụng](#)

[Thông Cảm](#)

[Biết Chử Thì Mua Làm Gì?](#)

[Đặt Lờ Trên Cây](#)

[Giấu Cày](#)

[Thừa Một Con Thì Có](#)

[Lời Cha Dặn](#)

[Nước Mắm Hâm](#)

[Không Phải Thịt Lợn Sề](#)

[Trứng Vịt Muối](#)

[Kén Rẻ](#)

[Tài Ứng Đối](#)

[Anh Chàng Nói Hay Chữ](#)

[Khúc Ruột Cũng Không Cho](#)

[Nhờ Thầy](#)

[Tại Ông Không Hỏi](#)

[Cây Đơn](#)

[Trình Với Liêm](#)

[Xin Làm Cha Để Trả Nợ](#)

[Chỉ Thiếu Gan Trời Là Chưa Ăn](#)

[Kiêng Cữ](#)

[Mèo Của Thầy](#)

[Lấy Kiêu](#)

[Cura Gì Cũng Được](#)

[Mặt Dày](#)

[Có Nhẽ Đâu Thế!](#)

[Sợ Sét Bà](#)

[Đi Hồ](#)

[Lừa Gặp Bọt](#)

[Có Mà Ra Nhà Xác](#)

[May Mà Cầm Tinh Con Cây](#)

[Bây Giờ Mới Thò Đầu Ra](#)

[Mới Ăn Nhà](#)

[Không Có Đồ Ăn](#)

[Xin Nước Lạnh](#)

[Mưu Trí](#)

[Không Bán Nữa](#)

[To Hơn Cái Nồi Này](#)

[Ở Rẻ](#)

[Thiên Sinh Tự Nhiên](#)

[Tướng Là Không Phải](#)

[Yết Thi](#)

[Cũng Một Môn](#)

[Cho Nó Một Chút](#)

[Nói Chuyện Thiên Văn](#)

[Thế Thì Không Mất](#)

[Quan Sợ Ai](#)

[Làm Thơ Chia Gà](#)

[Trời Sinh Ra Thế](#)

[Chữ Nghĩa](#)

[Mừng Đám Cưới](#)

[Đừng Nói Nữa Tao Thèm](#)

[Bằng Hai Mà](#)

[Giàn Hoa Lý Sắp Đổ](#)

[Quan Cũng Chịu](#)

[Quan Đối Với Chó](#)

[Đâu Khoa Sui Gia](#)

[Bấm Chó Cả](#)

[Chiếm Hết Chỗ](#)

[Sang Cả Mình Con](#)

[Chó Cắn Tay](#)

[Bán Keo](#)

[Đừng Có Nói Dối](#)

[Bánh Táo Đâu](#)

[Ngủ Với Ông Xã](#)

[Đã Có Thầy](#)

[Đã Làm Sao](#)

[Văn Hay](#)

[Khó Hơn Đẻ](#)

[Hết Tri](#)

[Ai Sợ Vợ Nhất](#)

[Lá Húng](#)

[Con Thanh Tinh](#)

[Sát Sinh Tội Nặng Lắm](#)

[Tín Chủ Nguyễn Thị Theo](#)

[Mới Dựng](#)

[Sao Nữ Vội Chết](#)

[Bốc Thuốc Theo Sách](#)

[Con Xin Chiu](#)

Tâm Đầu Ý Hợp

Vợ chồng nhà kia có khách đến chơi mới làm cơm thết đãi. Vợ rành tính chồng nên khi nấu canh xong múc một bát toàn thịt nạc. Một bát toàn thịt mỡ, hai bát để riêng. Lúc bung mâm ra người vợ xoay bát thịt mỡ vào trước mặt khách, còn bát thịt nạc trước mặt ông chồng yêu quý. Ông chồng thấy bát khách có thịt đầy, còn bát mình không thấy một miếng liền lẩm bảm:

- Rõ khách đáo gia, cửa nhà phân nhị.

Chị vợ hiểu ý chồng, ghé sát vào tai khẽ nói:

- Phù phù tại thượng, trầm trầm tại hạ.

Anh chồng hiểu ngay là mình nghi oan cho vợ, cười tít mắt làm lành. Anh ta dùng muỗng đảo bát canh, quả nhiên thấy nhiều thịt nạc, mở miệng khen:

- Khá lắm, vợ chồng ta thật tâm đầu ý hợp.

Không Có Con Nào Nhỏ Cả

Có một ông nông dân vốn tham ăn. Một hôm anh bắt được 3 con cá rô, anh đem về nhà làm trui định làm mồi để lai rai. Thằng con ba tuổi thấy cha nướng cá cứ đòi ăn khóc hoài. Mẹ nó lên tiếng dụ nó:

- Cha chả! Kia con coi kìa, cá cha nướng vàng quá xá, nín đi rồi cha cho ăn.

Anh ta quát:

- Vàng gì chứ! Cá chứ có phải nghệ đâu mà vàng?

Thằng nhỏ khóc thét lên, mẹ nó lại dỗ:

- Kìa kìa, con cá béo dữ, nín đi rồi cha cho ăn.

Cha thằng nhỏ nổi quạu:

- Cá chứ có phải thịt mỡ đâu mà béo!

Thằng nhỏ cứ khóc hoài, dỗ quá trời mà nó không chịu nín, mẹ nó mới bồng lại trui cá:

- Này con! Đó, cá nướng cà...Để chín rồi cha coi con nào nhỏ, cha cho một con mà ăn nhen. Nín đi, đừng khóc nữa.

Cha thằng nhỏ nổi khùng lớn tiếng:

- Ba con bằng nhau hết, không có con nào nhỏ cả!

Vấn Tắt

Có anh chàng vốn tính tham ăn, hễ ngồi vào bàn là ăn chúi mũi vào những món ăn ngon mà gấp lia lịa, vì thế anh ta ít nói chuyện trong bữa ăn.

Một lần đi ăn cỗ nhà họ, ngồi vào mâm là anh bắt đầu trở nghệ. Một ông khách ngồi bên cạnh thấy chướng quá mới tìm cách hỏi chuyện để hãm bớt tốc độ ăn của anh ta lại, ông hỏi:

- Nhà ông ở đâu?

- Đây! (anh ta đáp).

- Thế nhà ông có mấy anh em?

- Mỗi.

- Các cụ thân sinh còn mạng cả không?

Anh ta cứ gật đầu lia lịa, không ngẩng đầu lên, đáp:

- Tiệt!

Ước

Có hai vợ chồng nông dân nghèo, một hôm rỗi rãi ngồi bàn chuyện phiếm với nhau:

- Giá ta học được phép "cầu gì được nấy" thì thích biết mấy nhỉ?

Bụt hiện lên bảo:

- Ta sẽ cho vợ chồng nhà ngươi ba điều ước, từ nay ngươi có thể ước được rồi.

Vợ chồng bàn kỹ với nhau đã rồi mới ước. Một hôm trời mưa, hai vợ chồng ngồi nướng ngô, chị vợ buộc miệng nói:

- Ước gì bây giờ có miếng dồi chó thì thích biết mấy.

Chị ta vừa buông lời thì một khúc dồi chó rơi xuống trước mặt. Thế là mất toi một điều ước. Anh chồng tức quá chỉ miếng dồi chó mắng vợ:

- Ước vàng ước bạc chẳng ước, lại đi ước miếng dồi chó, ông cũng ước dồi chó này dính vào mũi mày cho biết thân!

Anh ta vừa dứt lời thì miếng dồi chó bay lên dính vào mũi chị vợ. Thế là mất đi hai điều ước. Bây giờ là làm sao cho miếng dồi chó khỏi dính lòng thòng trước mũi vợ, anh nông dân đành bấm bụng nêu ra lời ước cuối cùng:

Mong khúc dồi chó sớm bay khỏi mũi vợ tôi!

Tức thì khúc dồi chó bay mất, thế là ba điều ước vèo luôn.

Cái Tội Ham Ăn

Khu chợ Cầu Bông, có cô gái vào loại khá về vẻ đẹp bên ngoài nhưng có tính ham ăn, khắp vùng ai cũng biết. Ngồi trước cửa nhà, hễ gánh hàng rong nào đi qua cũng đều "khó thoát tay cô"... Ăn vặt quá đỗi, nằm mơ cũng thấy bánh trái, mở miệng ra là nói bánh những bánh đủ loại. Đến khi lấy chồng gặp phải anh chồng "hắc ám" nghe cô nhắc đến hàng quà là nổi giận đùng đùng. Một hôm vợ chồng đang nằm nghỉ bỗng nghe gió kéo đến ào ào rồi mưa như trút nước. Chồng bảo:

- Em ra xem sao?

Chị vợ đến bên cửa sổ rồi nói:

- Anh ơi! Mưa to lắm, cọng nào cọng nấy, có sợi dài như bánh canh, sợi ngắn như bánh lọt.

Chồng giận đập giường rầm rầm:

- Bảo xem mưa lớn mưa nhỏ, nước nhiều, nước ít lại nói gì đến bánh canh trong đó, tôi nện cho chết bây giờ.

Vợ sợ quá đến bên cửa sổ xem lại rồi nói:

Trời mưa to thiệt, chỗ nước to dày như bánh phồng, chỗ nước mỏng như bánh tráng vậy đó.

Lần này chịu hết nổi, anh chồng phóng xuống cho vợ cái bạt tai. Chị vợ núp sau cột khóc bù lu:

- Ai cũng có chồng hiền khô, mình có chồng nóng ... như cái bánh cam. May mà tôi né kịp, anh đánh trúng hai cái bánh bao, nếu anh không đập anh đập gãy hai cái bánh chè của tôi rồi...hu...hu...

Tự Tử Bằng Bún Rượu

Người nọ có tính hay ăn quà vặt, vợ tần tảo buôn bán dành dụm được tiền, anh thường lấy trộm ra quán đánh chén. Vợ giận lắm khóc hết nước mắt. Anh ta không thương vợ, lại sừng cổ dọa là tự tử.

- Cứ như thế này thì sống làm sao được. Tôi sẽ chết cho bà sống một mình...

Vợ cáu lên:

- Ủ, chồng con như thế thì uống dấm thanh, ăn lá ngón mà chết quách đi cho rồi!

Anh ta nói đượm vẻ năn nỉ:

- Dấm thanh thì chua, lá ngón thì đắng, nhà cứ đưa tiền cho tôi ra chợ mua bún uống với rượu, say bí tỉ cũng chết. Chết như vậy khỏe hơn!

Tôi Tưởng Là

Có một cặp vợ chồng nhà quê tính hay ăn vụng. Một hôm người vợ đi làm ngoài đồng về thấy trên bếp có nồi xôi đậu chín tới. Đang đói chị ta bốc một nắm, định ăn vụng. Lúc đó người chồng đi làm chưa về. Sợ chồng biết, chị vợ núp vào cái xó cửa để ăn, nào ngờ mới nhai có mấy miếng thì chồng về. Anh chồng thấy ngay cái nồi xôi thơm phức đang bốc khói muốn ăn nhưng sợ vợ biết, anh quan sát tìm chỗ kín để ăn vụng. Nhà chật hẹp, chỉ có cái xó cửa duy nhất là tiện cho việc đứng ăn vụng thôi, anh nghĩ vậy, thuận tay bốc một nắm xôi đi tới. Vừa mở cửa thì thấy vợ đang cầm nắm xôi nhai, anh ta bật kêu lên:

- O bu mà đây à?

Trông vợ không nói năng gì vì đang nhai, trên tay nắm xôi chưa hết nửa, anh ta nhanh trí nói tiếp:

- Tôi tưởng bu mà ăn hết rồi, nên mang vào một nắm nữa đây này.

Trứng Ngót

Một chị mới về làm dâu. Hôm ấy mẹ chồng bảo chị ta luộc rau muống. Chị ta đổ rá rau vào nồi luộc, nhưng đến khi vớt ra thì chỉ còn một đĩa. Sợ mẹ chồng rầy la, chị ta ôm mặt khóc hu hu. Thấy nàng dâu khóc, mẹ chồng hỏi sự tình, chị ta thưa lại đầu đuôi, mẹ chồng nói:

- Tưởng gì chứ chuyện đó thì có gì đâu mà khóc. Luộc thì bao giờ nó cũng ngót như vậy.

Lần sau mẹ chồng sai chị ta luộc năm quả trứng, luộc xong chị ta ăn hai quả. Mẹ chồng hỏi:

- Luộc năm sao bây giờ còn ba?

Chị ta trả lời gọn lỏn:

- Mẹ biết rồi còn hỏi làm gì! Luộc thì nó phải ngót đi chứ!

Thơm, Thối

Có một tên xu nịnh bần tiện, ai cũng ghét.. Ngay cả đến người được hấn nịnh có khi cũng cảm thấy bực mình. Một hôm hấn ngồi hầu quan, quan vui chuyện lỡ làm cái "bũm" thối hoăng lên, không ai chịu nổi. Riêng chỉ có một mình hấn phồng mũi lên, khen lia lịa:

- Chà người ta đánh rắm thường thối mà rắm của quan thơm phức chi lan, chi huệ.

- Ông quan nghiêm mặt lại bảo:

- Ta thường nghe nói ăn thịt thà rau quả vào tiêu hóa đi, đến khi bài tiết thôi mới là đúng. Sao rắm của ta lại thơm, hay đây là điềm báo chẳng lành?

Tên xu nịnh sợ quá, khum tay vái lạy rồi vớt cái mùi rắm, xum xoe tâu:

- À, thưa quan lớn, bây giờ rắm lại thôi quá rồi.

Chết Ngàn Năm

Một anh có tính hay nịnh kẻ quyền quý. Một hôm anh ta đến nhà một ông quan nọ mở miệng xu nịnh:

- Hôm qua con nằm chiêm bao thấy ngài sống một ngàn năm. Vậy nay đến báo tin cho ngài mừng.

Ông quan nghe xong, nét mặt tỏ ra buồn rầu, nói:

- Sách dạy thấy sống là chết. Con người ta thức là dương, ngủ là âm. Âm dương bao giờ cũng trái nhau. Anh chiêm bao như vậy chắc là tôi khó lòng mà trọn vẹn được.

Anh ta nghe nói sợ quá liền chữa:

- Bẩm đúng như thế đấy ạ! Con nói lộn, chứ thực ra con nằm chiêm bao thấy ngài chết một ngàn năm ạ!

Những Hai Chân

Một chàng nọ đi hỏi vợ, ở nhà thì mồm năm miệng mười mà khi đến nhà vợ tương lai thì mặt cứ thuôn dài ra, gương mặt chẳng biết câu cú gì nữa cả.

Cứ ngồi im hoài cũng kỳ, chàng ta đảo mắt nhìn xem có chuyện gì để nói cho đỡ gương. Chợt thấy con vịt đang ngủ đứng ở góc sân có một chân thôi, anh ta liền la toáng lên với bố vợ như vừa phát hiện ra chuyện lạ:

- Thưa bố! Kia, kìa, con vịt nó...

Bố vợ tương lai quay lại hỏi:

- Vịt nó làm sao, con...

Con vịt nghe anh ta la to quá liền thò một cái chân nữa, chàng ta nhìn thấy bẽn lễn trả lời :

- Thưa bố, vịt nó... Vịt nó có những hai chân ạ!

Đội Làm Sao Hết

Làng nọ, có một ông hương, tính hay xu phụ quyền thế và hay khoe khoang. Mỗi lần được gần quan, ông lấy làm hãnh diện lắm. Một hôm ông tới làng ông hương để xử một vụ án quan trọng. Khi xét trong có lập một tờ vi bằng, hễ người chức lớn thì được ghi tên trước thì được ghi tên và ký trước, lần lượt đến ông hương ký sau chót ở thứ mười một. Như thế hương ta cũng lấy làm hãnh diện lắm rồi, vì tên

mình cùng đứng chung tờ giấy với quan viên. Ký xong quan bảo ông đọc lại và dặn:

- Người đem vi bằng này trình quan lớn và nói ta còn ở lại đây lấy khâu chiêu của kẻ gian. Xong ta sẽ lên trình quan sau.

Ông hương đắc ý mừng ra mặt vì được quan tín nhiệm giao cho lên gặp quan lớn. Lúc đó ông tạt qua nhà kêu vợ ra khoe:

- Mình ra đây mà coi, mình tưởng tôi lòi thối sao? Nè tôi cũng đứng chung tờ giấy với quan viên để xét việc trọng đại đây này...

Vợ ông hương cầm vi bằng xem. Ông hương chỉ tên từng người và chức tước cho vợ nghe, khi dứt lời, vợ ông than:

- Ôi! Ông ơi là ông! Chắc là ông bị bê đầu quá. Ông đứng tận dưới cùng thế này làm sao mà đội hết mùi ông trên kia.

Tri Kỷ

Một ông thơ võ tính thích thơ nôm. Ở cạnh nhà ông có một anh mồm mép lanh lẹ, chỉ khéo tán ăn. Mỗi khi làm được bài thơ nào, ông quan võ thường mời anh ta sang để đọc cho nghe. Một hôm quan mách:

- Tôi vừa mới làm xong cái chuồng chim sau vườn, đã làm được một bài thơ tứ tuyệt vịnh, tôi đọc cho anh nghe.

Anh ta được lời vui vẻ chăm chú lắng nghe như nuốt từng tiếng thơ của quan. Ông quan võ trầm bổng:

Bốn cột chênh vênh đứng giữa trời,

Đưa thì bay bổng, đưa bay khơi.

Mai sau nó đẻ ra con cháu,

Nướng chả bằm viên đánh chén chơi.

Anh ta khen lấy khen đề:

- Hay quá! Hay quá! Xin ngài đọc từ từ từng câu một cho tôi thưởng thức hết cái ý thần hùng của bài thơ.

Quan lại tiếp tục:

- Bốn cột chênh vênh đứng giữa trời.

Anh kia tán:

- Hay! Tôi nghiệm qua câu này ngài sẽ được làm quan đến hàng tứ trụ.

Quan lại đưa tay nhìn trời ngâm:

- Đưa thì bay bổng, đưa bay khơi.

Anh kia tán:

- Danh giá của ngài chắc còn phát chưa biết đến đâu mà tính.

Quan ngoái cổ nhìn khắp nhà đọc:

- Mai sau nó đẻ ra con cháu.

Anh kia vỗ tay cái đét:

- Hay quá! con cháu của ngài nhiều vô kể.

Quan chép miệng ngâm tiếp:

- Nướng chả băm viên, đánh chén chơi.

Anh kia lại thao thao:

- Đây thật là tuyệt! Mai sau ngài tha hồ mà hưởng bổng lộc, phong lưu phú quý.

Ông quan vỗ nỏ mũi bằng cái thúng, đắc chí ngồi rung đùi rót rượu mời anh ta và bảo:

- Thơ ta được cái tự nhiên. Sẵn thi hứng dồi dào ta làm thêm một bài thơ tức cảnh xem thế nào nhé!

- Bẩm quan thế thì còn gì bằng.

Quan nhìn chung quanh bỗng thấy con chó chạy qua liền ứng khẩu thành thơ rằng:

Chẳng phải voi, chẳng phải trâu,

Ấy là con chó cắn gâu gâu.

Khi ngủ với nhau thì phải đứng,

Cả đời không ăn một miếng trâu.

Anh kia gật gù khen hay. Hai người ngồi uống trà Tàu, anh kia xin họa lại:

Quanh quanh dằng dít lại dằng dàu,

Hễ thấy ai vào sủa gâu gâu.

Ăn hết của thơm cùng của thối,

Trăm năm không được chén trà Tàu.

Lò Mò

Làng kia có anh chàng nợ, gặt dịp vợ sanh mới nhờ em vợ sang ở giúp việc bếp núc. Nhà thì quá chật, chỉ để được có hai cái chõng mà thôi. Anh ta có ý muốn tòm tèm em vợ, đêm đến mới lò mò bò vô, nghĩ lui nghĩ tới thấy mắc cỡ nên thụt ra, thụt vô, bò lui bò tới đôi ba bận.

Cô em biết nhưng không lên tiếng, để coi thử anh rẻ làm gì. Cô vợ biết mới ngất đũa nhỏ khóc ré lên rồi mới cất lời ru:

- Ôi, ôi! Con ơi nín bú cho no,

Hồi người quân tử chớ mò đi đâu.

Cô em thấy chị ru vậy, bảo chị đưa cháu cho cô ru tiếp:

- Cháu ơi! hãy ngủ cho no,

Của dì dì giữ ai bò mặc ai!

Ở ngoài nghe lời ru, anh ta tức mình cất tiếng ru khan:

- Đêm khuya gà gáy ó o,

Ta không ngủ đặng, ta mò đi chơi.

Túng Thiếu

Anh nợ thiếu nợ anh kia lâu rồi mà không chịu trả. Mỗi lần anh kia đến đòi thì anh nợ cứ kêu túng quá xin khát. Một hôm anh kia lại đến đòi, thấy anh nợ đang ngồi ăn cơm có con vịt quay nóng hôi, mới hỏi:

- Bữa nay ăn sang thế, chắc hẳn trả cho tôi?

Anh kia đáp:

- Chà! nói anh thương, kỳ này tôi còn túng thiếu quá, anh làm ơn cho một thời gian nữa.

Anh kia vẻ không hiểu nổi, nói:

- Thôi đi! Mắc nợ gì mà cứ hẹn mãi, có tiền cũng không chịu trả cho người ta, bộ muốn ăn cướp hả?

Anh nợ nhẹ nhàng:

- Thật đấy mà! ! Ai lại vậy, tôi túng thiếu quá chứ làm gì có chuyện ăn cướp của anh.

Anh chủ nợ liền nói:

- Hừ! Đấy! Đừng có mà xạo! ăn nguyên một con vịt quay thế kia mà cứ bảo là không có tiền, còn túng thiếu nữa?

Anh mắc nợ thản nhiên trả lời:

- Đúng như vậy! Anh coi đi tôi túng thiếu đến nỗi một con vịt nuôi cũng không nổi nên phải làm thịt ăn, chứ anh bảo còn túng đến cỡ nào nữa?

Ăn Ở Ra Làm Sao

Một cô ả kén chồng, cùng lúc có hai nơi đến hỏi, một anh ở xóm trên, nhà giàu nhưng lại lùn tịt, mặt mày xấu xí, một anh ở xóm dưới nhà nghèo nhưng lại được cái đẹp mã. Thấy cô còn lưỡng lự, bà mẹ mới nói:

- Lớn tuổi rồi phải lấy chồng đi thôi, mà cứ chần chừ vậy e lỡ hội hết đấy. Căn bản ở con, con ưng đám nào, mẹ gả đám đó.

Cô ả đáp:

- Con ưng cả hai!

Bà mẹ trở mắt ngạc nhiên, nhìn cô không hiểu và hỏi:

- Như vậy con ăn ở ra sao?

Cô ta trả lời tỉnh rụi:

- Con đã tính rồi mẹ à! Ban ngày con ở xóm trên, ban đêm con ở xóm dưới.

Tôi Không Có Nói

Có anh chàng mở mồm, mở miệng là cứ phát ra những điều gở. Một hôm đi ăn tân gia, vừa đến nơi, anh ta đã đấm cửa thùng thùng hỏi:

- Trong nhà chết cả hay sao mà không ai ra mở cửa đón khách?

Chủ nhà vội vàng ra mở cửa, trách:

- Tôi xây nhà gần năm sáu chục cây vàng, chưa kịp ăn mừng, sao anh nói năng bậy bạ vậy?

Anh ta đáp:

- Bác nói sao? Nhà này mà những ngàn ấy vàng cơ à? Bán cho tôi mười cây chắc gì tôi mua!

Chủ nhà mắng:

- Đồ bất hảo! Nhà làm để cho con cho cháu chứ có bán đâu mà anh cho mắc, chê rẻ.

Anh ta lại nói:

- Bác bán quách đi cho xong, để lâu nó mà sập xuống thì con cháu bác chết hết.

Chủ nhà giận quá nên vừa chửi vừa đóng cửa đuổi đi. Trên đường về nhà, anh ta gặp lại bạn cũ đang đi tới nhà quan huyện để ăn mừng ngài mới sanh được cậu ấm. Anh ta năn nỉ bạn cho đi theo nhà quan ăn tiệc:

- Anh hay nói gở lắm, tôi không dám để anh đi theo đâu, nhỡ có chuyện gì, rắc rối cho tôi lắm.

Anh thề sống thề chết là chỉ ngồi uống rượu thôi không mở mồm mở miệng cho đến lúc tan cuộc. Bạn cảm lòng không nổi nên đành để anh ta đi theo. Quả đúng như vậy, suốt buổi tiệc mặc cho mọi người cười đùa, chúc tụng âm ỉ anh ta vẫn cứ ngồi tì tì đánh chén, không hé răng một lời. Tiệc tan mọi người vui vẻ ra về, anh ta đứng dậy đến gần quan mà nói:

- Từ nãy giờ tôi không nói một lời nào đấy nhé, nếu mai đây cậu ấm trúng gió mà chết thì đừng có đổ thừa cho tôi.

Mắc Quá

Cha con anh hà tiện cùng nhau đi chợ. Họ dạo khắp hàng này sang hàng khác từ sáng đến trưa mà chẳng mua được gì. Hai cha con quay trở về nhà, đi qua một chuyến đò ngang, họ sợ tốn tiền nên cởi quần áo lội qua sông, chứ không chịu lên đò. Người con khỏe đeo túi tiền lội trước, người cha lội sau. Khi người con lên tới bờ ngoái nhìn lại thì thấy cha lóp ngóp giữa sông. Vì tuổi già sức yếu nên người cha không thể tới bờ được, cứ trôi lên hụp xuống giữa dòng. Người con kêu la âm ỉ:

- Cứu cha tôi với! Cứu cha tôi với! Ai cứu cha tôi, tôi thưởng bốn quan tiền!

Người cha lặn hụp uống nước đầy bụng khi ngoi lên nghe nói thưởng bốn quan, mới ráng sức bình sinh thốt lên:

- Hai quan thôi...bốn..b..ốn quan mắc lắm, thà chết còn hơn...

Nói chưa dứt câu thì dòng nước đã cuốn ông đi mất.

Bản Chất

Một người hà tiện khi xuống âm phủ, Diêm Vương mắng:

- Mày ở trên trần chỉ bo bo giữ của không biết đỡ đần thương yêu người nghèo khó. Tôi mày phải luộc qua vạc dầu.

Lúc quỷ sứ đưa hắn đến vạc dầu để thi hành án, hắn hốt hải nói:

- Ôi! Sao nhiều dầu quá xá vậy, lãng phí quá chừng. Các người hãy bán dầu ấy cho tôi, rồi ném tôi vào vạc nước sôi cũng được.

Vắt Cổ Chày Ra Nước

Chủ nhà sai đầy tớ về quê ngoại lo công chuyện, người đầy tớ xin chủ mấy đồng tiền để uống nước dọc đường. Ngẫm nghĩ một lúc chủ nói:

- Thăng này đến là ngớ ngẩn, hai bên đường đi thiếu gì là ruộng ao, có khát thì xuống ruộng mà uống tha hồ, vào quán xá làm quái gì cho phiền phức tiền nong.

Đầy tớ thành thực bẩm:

- Độ rày hạn quá ruộng đâu có nước nữa.

Suy nghĩ một lúc, chủ nhà nói :

- Để tao cho mượn cái khổ vại vịn vào người mặc thấm mồ hôi khi khát vắt ra uống.

Người đầy tớ hóm hỉnh nói:

- Trời nóng vịn khổ tải nóng lắm, hay ông cho tôi mượn cái chày giã cua vậy.

- Để làm gì?

Chủ nhà ngạc nhiên hỏi.

Đầy tớ thủng thẳng trả lời:

- Ông chưa biết đấy thôi chứ vắt cổ chày cũng ra nước đấy ạ!

Đốt Hay Nói Chữ

Thầy đồ hay chữ, rui phải bà vợ hư quá nên buộc phải dùng roi để dạy. Lúc đánh vợ ông nói:

- Sự bất đắc dĩ mới đánh mình, chứ tôi cũng hiểu rằng: "Giáo đa thành oán".

Có anh dốt nghe được cũng về bắt chước đánh vợ, vừa đánh vừa nói:

- Sự mất bát đĩa tao mới đánh mày, chứ mày cũng biết, gáo tra dài cán.

Bị Xỏ

Hai anh chàng rủ nhau vào quán đánh chén, một anh nhìn đĩa thịt hỏi:

- Thịt này là thịt giống gì?

Một anh hay chữ liền nói:

- Rõ thật "thực bất tri kỷ vị".

Anh thứ ba nghe vậy ghé vào tai anh thứ nhất bảo:

- Nó nói xỏ anh đấy!

Anh thứ nhất tưởng thật chỉ tay vào mặt anh hay chữ bảo:

- À, à, anh khinh tôi hả? Anh "Thực bất tri kỷ vị" tôi, xem thường tôi không biết gì hả? tôi nói cho anh hay tôi cóc sợ anh đâu! Tôi nói cho anh biết là ... là...tôi cũng "thực bất tri kỷ vị" cao tăng cổ tổ của anh!

Anh hay chữ:

- ???!

Tướng Công Tốt Bụng

Anh học trò nọ vì nghèo quá phải đi theo cánh thợ mộc làm nhà cho tướng công phụ việc kiếm tiền. Chủ thợ sai anh đến nhà tướng công nhận gạo về nấu cơm. Thấy anh chàng mặt khô ngo tuần tú, ăn mặc lại rách rưới, tướng công hỏi:

- Cũng đi làm thợ như người ta, sao áo quần rách quá vậy?

Anh học trò thưa:

- Dạ bẩm tướng công, con là học trò, bữa nay hết gạo không kiếm đâu ra nên đành liều xin bác thợ theo làm việc vặt ở đây.

Nghe nói học trò, tướng công chỉ vào con ngựa trắng cột ở trước bảo:

- Nếu là học trò, anh hãy làm một bài thơ về con ngựa đó, được ta sẽ thưởng.

Suy nghĩ trong giây lát, anh học trò đọc:

Bạch mã mao như tuyết,

Tứ túc cương như thiết.

Tướng công kỵ bạch mã,

Bạch mã tâu như phi.

Tướng công nghe xong lấy làm đắc ý bèn thưởng cho anh học trò thúng gạo và vài quan tiền. Anh ta từ tạ ra về và thuật lại đầu đuôi cho đám thợ nghe. Trong đám có người tham mới nài nỉ anh đọc lại cho học thuộc bài thơ ấy. Sáng ngày mai đến nhận gạo anh ta xin đi thay anh học trò và cũng không quên mượn bộ đồ rách rưới của anh. Cũng như lần trước, tướng công lại hỏi và cuộc hỏi đáp diễn ra giống y như vậy. Nhìn thấy bà lão tóc bạc đang quét sân, tướng công nói:

- Anh ta liền đọc:

Bà lão mao như tuyết,

Tứ túc cương như thiết.

Nghe hai câu trên, tướng công biết ngay hẳn là một thằng xảo nhưng cũng cứ hỏi thăm:

- Tại sao bà lão lại có tứ túc?

Anh ta vội thưa:

- Vì bà lão quét sân, mình cúi xuống, cũng không khác gì tứ túc vậy.

Tướng công phì cười và nói:

- Được, anh đọc tiếp đi.

Anh ta đọc tiếp:

Tướng công kỵ bà lão,

Bà lão tâu như phi.

Anh chàng vừa dứt lời, tướng công nổi giận, sai lính bắt nọc đánh cho một trận thừa sống thiếu chết để chừa cái thói dối trá tham lam.

Thông Cảm

Ông nọ đi chăn vịt, chẳng hiểu hữu ý hay vô tình để đàn vịt sà vào ruộng lúa của ông kia.

Từ xa ông kia vác cuốc chạy đến đánh đàn vịt. Ông chăn vịt chạy lại:

- Chết chết! Ông thông cảm, giống vịt nó thềm thóc!

Ông chủ ruộng lúa sốt ruột:

- Vịt nào lại không thềm thóc? Sao ông không hỏi nó có thềm tép không, để tôi ra chợ tôi mua về tôi kho rồi bung ra cho vịt ông ăn?

Biết Chữ Thì Mua Làm Gì?

Một chàng mù chữ thường thấy ông bà già mang kính coi sách. Nghĩ thầm trong bụng chắc nhờ cái của

quý ấy mà người ta đọc được chữ. Nhân buổi chợ anh ta đến hiệu kính để mua. Anh ta đeo kính vào cầm sách coi lui coi tới một hồi rồi lắc đầu bảo: "Kính không tốt". Chủ tiệm tìm một cái kính tốt nhất đưa cho anh ta. Chàng mù chữ lại đeo kính vào cầm ngược cuốn sách coi lui coi tới một hồi lâu, lắc đầu nói:

- Hay là ông không biết chữ nên đọc không được?

Anh ta mới nổi khùng:

- Khéo thật cái quán này! Phải tôi biết chữ thì tôi còn mua kính làm cái quái gì.

Đặt Lò Trên Cây

Có một anh chàng khờ nghèo khổ, không biết tính toán làm ăn. Một hôm than thở nhỏ to với vợ:

- Tui vụng về quá, làm khổ mình nhiều, là đàn ông sức vóc có thừa, ngặt một nỗi không có nghề nghề gì để làm thêm.

Nghe chồng nói vậy chị vợ cũng mát lòng nói:

- Thôi để tôi chỉ cách cho mình, mình mua mấy cái lò về đặt, đừng kiếm thêm tôm cá mà ăn. Anh chồng khờ nói:

- Vậy đặt lò ở đâu mới kiếm được tôm cá?

Chị vợ:

- Có khó gì đâu, mình coi chỗ nào nhiều cứt cò thì đem lò tới đó mà đặt, ắt sẽ có thôi.

Sáng hôm sau, anh ta lằng xằng xách tiền đi chợ mua lò, vác rựa đi tìm chỗ. Thấy trên cây bần đầy những cứt cò trắng, anh chàng mừng quá về vác lò đem đến leo lên đặt trên ngọn cây.

Giấu Cà

Một lão nông dân đang cà ruộng, tới buổi vợ kêu vào ăn cơm, lão la lớn rằng:

- Khoan đã, từ từ để tôi giấu cái cà vào bụi này cái đã.

Vợ lão nhắc:

- Giấu cà ông phải làm tinh, cứ nói oang oang như vậy kẻ xấu bụng nghe được nó ăn cắp chứ còn gì. Từ rày về sau nhớ đừng nói lớn như vậy nữa nhé!

Về ăn cơm trở ra, tìm không thấy chiếc cà đâu nữa. Lão lật đật chạy về, ghé miệng vô lỗ tai vợ nói thầm:

- Minh ơi! Chúng nó ăn cắp cái cà rồi!

Thừa Một Con Thì Có

Một anh chàng ngốc ra chợ mua được một đàn bò sáu con, chàng ngồi lên lưng con đầu đàn rồi dắt cả đám về. Giữa đường ngốc ta nhìn lại đàn bò rồi đếm:

- Một...hai...ba...bốn...năm...

Đếm đi đếm lại năm lần bảy lượt, ngốc ta vẫn thấy có năm con, cuống lên anh ta vặt đầu vặt tai sợ đến tái cả mặt nhưng không biết làm thế nào cả. Về đến nhà, thấy vợ đứng ngay giữa cổng, ngốc ta vẫn ngồi trên lưng bò méo máo:

- Chết rồi mình ơi! Tôi làm mất, một con bò rồi!

Vợ ngốc hỏi:

- Mua mấy con mà để mất một con?

Ngốc ta chỉ vào đàn bò theo sau nói:

- Sáu con mà bây giờ chỉ còn có năm.

Chị vợ vừa cười vừa nói:

- Thừa một con thì có.

Lời Cha Dặn

Ở một làng nọ, có một người con xưa nay vốn vâng lời cha mẹ. Nhưng mọi người lấy làm lạ, sau khi người cha mất, người con ấy sinh ra nghiện ngập, uống rượu, đánh bạc, thậm chí ăn trộm nữa. Hỏi tại sao lại đổ đốn ra như vậy, anh ta buồn rầu trả lời:

Trước lúc nhắm mắt cha tôi có dặn: "Đừng uống chè. Uống rượu con nhé! Đừng ăn cắp. Ăn trộm con nhé! Đừng đánh cờ. Đánh bạc con nhé!".

Thì ra lúc tắc hơi, lời trăng trối của người cha bị đứt quãng, làm người con hiểu ý nghĩa theo sự ngắt hơi ấy. Vốn lời dặn là "Đừng uống chè, uống rượu con nhé! Đừng ăn cắp, ăn trộm con nhé! Đừng đánh cờ, đánh bạc con nhé!"

Nước Mắt Hâm

Một anh chàng nọ nổi tiếng sợ vợ và ngu đến hết chỗ nói. Bởi thế suốt đời bị vợ bắt nạt mà không làm sao được. Một lần có bạn cũ ở xa đến thăm, anh ta năn nỉ với vợ:

- Hôm nay tôi có khách vậy mẹ mày để tôi làm chồng một bữa. bao giờ có mặt khách đến thì mẹ mày để tôi cự nự la lối gì thì la, chớ không bạn tôi nó bảo bà bắt nạt chồng thì nhục cả họ.

Chị vợ thấy chồng nói như vậy cũng ưng thuận để đẹp mặt cả đôi và được tiếng với anh em. Anh ta được toại nguyện nên tự tung tự tác quát nạt om sòm, chị vợ không hé răng đến một lời. Bạn bè thấy thế thán phục lắm, đến bữa ăn, cơm được dọn lên một cách đàng hoàng, ngon lành và đầy đủ. Tuy thế anh ta vẫn quát:

- Tô canh này hơi mặn đây mẹ nó ơi! Giời ơi! Món xào gì mà lại thế này? Thịt với chả cá, sao lại nấu

cái kiêu gì thế này! Rõ khô!

Nghe chồng chê bai đủ điều chị vợ vẫn im lặng như hên, vui vẻ lễ phép với chồng. Được nước anh ta như chim sỏ lông quên cả phận mình, không ngừng lên mặt quát tháo. Ngó đi ngó lại, không có gì để chê nữa, thấy vợ bung chén nước mắt lên, anh ta đón lấy rồi quát:

- Nay mẹ nó, làm ăn kiêu gì vậy, chén nước mắt này sao lại không hâm lên?

Nghe nói vậy, mọi người bò lăn ra cười. Chị vợ mắc cỡ không chịu được cái ngốc của chồng mới sấn lại, túm lấy tóc anh ta tấn cho một trận.

Không Phải Thịt Lợn Sề

Ông hàng thịt làm thịt lợn sề bán. Nhà có đứa con tính hay bép xép, ông phải dặn nó trước:

- Mày đừng nói là thịt lợn sề đấy nhé!

Một lát có người đến mua thịt. Đứa con mau miệng nói trước:

- Đây không phải là thịt lợn sề đâu!

Người mua sinh nghi, xem kỹ đúng là thịt lợn sề không mua nữa. Ông hàng thịt tức quá mắng con:

- Ai bảo mày nói thế để người ta sinh nghi!

Một lát sau có một người đến mua thịt rồi hỏi:

- Sao bì nó dày thế này! Hay là thịt lợn sề?

Ông hàng thịt chưa kịp trả lời, thằng con đã hấp tấp bảo bố:

- Đấy nhé người ta bảo trước chứ không phải con đâu nhé!

Trứng Vịt Muối

Hai anh em nhà nọ vào quán ăn cơm, nhà quán dọn cơm trứng vịt muối lên cho ăn, người em hỏi người anh:

- Cũng là trứng vịt sao quả này đắng thế nhỉ?

Người anh bảo:

- Chú nói thế người ta cười cho đấy! Quả trứng vịt muối mà cũng không biết.

Người em hỏi lại:

- Thế trứng vịt muối ở đâu ra?

Người anh làm vẻ thông thạo bảo:

- Chú mày sao ngốc thế! Có thế mà cũng không biết. Con vịt muối nó đẻ trứng vịt muối chứ còn ở đâu ra nữa!

Kén Rể

Ở làng nọ có một ông lão tính tình giản dị, chất phác. Nay muốn gả con gái, nhưng nhất định muốn bằng được chàng rể hay chữ nho. Thời ấy hiếm hoi sĩ tử, nên treo bảng gần cả năm mà vẫn chưa toại nguyện. Bỗng từ phương xa, có chàng trai nọ dáng dấp thư sinh, khăn gói đến xin ra mắt.

Chàng nói:

- Bẩm cụ ông! Thân con côì cút, ăn học chẳng tới đâu, nay đến chỉ xin ông bà nhận làm gia nhân thôi ạ!

Nhìn tướng mạo anh ta giây lát, ông lão bảo:

- Được! Nhưng cứ để ta thử tài đức của cậu ra sao đã.

Lão bèn đưa chàng trai ngao du quanh làng. Tới chỗ có đám rước, lão chỉ ngay cô dâu, chú rể hỏi:

- Đó, cậu thử "nói nho" cho ta xem?

- Bẩm ông đó là "nhất nam, nhất nữ"- chàng trả lời.

Lão tỏ vẻ bằng lòng. Khi tới đình làng, vào nghỉ chân. Lão chỉ hai cây cột giữa gian chính sảnh hỏi:

- Đó! Cậu thử "nói nho" ta xem?

- Bẩm ông, đó là "nhất trụ, nhất trụ" tức là nhị trụ.

Lão lại gật gù ra chiều đắc ý. Đến lúc ra về, ngang qua bờ sông, lão chỉ tay vào hai vợ chồng đang tung lưới bắt cá và nói:

- Đó! Cậu thử "nói nho" ta coi?

- Bẩm ông đó là "phu thê tầm ngư"- chàng trả lời.

Lần này lão khoái chí ra mặt và định bụng sẽ gả con gái cho chàng ngay. Không ngờ, trong làng có anh bợm cãi, lanh trí học lóm được mấy câu đáp trên từ chuyện phiếm của đám gia nhân nhà lão và đến xin ứng thí. Suy nghĩ, đắn đo một hồi lâu, lão cũng đánh liều thử xem sao. Việc này, để thêm thời gian nữa quyết định cũng không hại gì. nhân nhà lão được biếu mấy trái sầu riêng, lão cho dọn ra mời khách rồi chỉ ta, hỏi luôn:

- Đó cậu thử "nói nho" tôi coi?

Bợm ta xưa nay có tính lanh lợi, bèn trả lời liền:

- Bẩm ông đó là "nhất nam, nhất nữ".

- Trời trái sầu riêng sao cậu bảo là "nhất nam, nhất nữ"- Ông ngạc nhiên hỏi ngược lại.

- Bẩm ông "nhất nam, nhất nữ" là trai với gái mà "trai gái" có phải là "trái gai" không? Vậy trái gai chỉ là trái sầu riêng thôi chớ là gì nữa!

Lão ngẫm nghĩ khen hay. Đến bữa cơm lão vừa giằm ớt vừa nói:

- Đó! Cậu thử "nói nho" ta coi?

Bẩm ông, đó là "nhất trụ, nhất trụ" tức là nhị trụ.

Nghi quá lão đành hỏi:

- Tại sao...là..."nhị trụ"?

- Bẩm ông, "nhị trụ" tức là "hai cột" là "hột cai" (ở miền nam hay phát âm cay với cai như nhau). Chỉ có trái ớt mới có hột cay thôi chứ còn gì nữa.

Một lần nữa, lão tằm tắc khen hay. Đoạn chỉ vào đĩa cà nướng trộn mỡ hành trong mâm bảo:

- Đó! Bây giờ cậu thử "nói nhỏ" thêm một lần nữa coi?

- Bẩm cụ đó là "phu thê tằm ngư".

- Tạo sao lại "phu thê tằm ngư"?- Lão ta thắc mắc.

- Bẩm ông! "Phu thê" tức là vợ chồng, bởi ông bà có thích mới mua về ăn. Còn "tằm ngư" tức là "tìm cá" mà "tìm cá" không phải là "cà tím" sao?

Cuối cùng lão phục lăn, rồi quyết định gả con cho bọm.

Tài Ứng Đối

Một ông nghề có cô con gái quý, chỉ ước kén được một chàng rể hay chữ để nối nghiệp mình. Ngay từ lúc cô con gái còn nhỏ, ông đã đánh tiếng khắp nơi.

Một thầy đồ nọ có cậu cháu dốt, chỉ ham ăn chơi chẳng biết chữ nghĩa gì, nhưng thầy lại phao âm lên là cháu thầy hay chữ như thần đồng, mới lên chín tuổi mà ứng đối được với các bậc đại nho. Nghe chuyện, ông nghề mừng lắm, cho gọi thầy đồ lại và nói:

- Thầy đem cháu đến đây để ta thử tài, nếu giỏi thật ta sẽ cho làm rể.

Thầy đồ mừng thầm trong bụng vì mưu của thầy có cơ hội thực hiện. Đến ngày đã hẹn, thầy dẫn cháu ra mắt ông nghề. Thằng bé có vẻ nghịch ngợm, ông nghề đã có vẻ nghi ngờ. Đầu tiên ông nghề chỉ vào cái bàn thờ. Thằng bé không hiểu cái gì cả, trông lên thấy có đĩa bánh rán, nó chỉ ngay vào đó. Ông nghề ngạc nhiên hỏi:

- Thế nghĩa là thế nào?

Thầy đồ thần nhiên trả lời:

- Cháu nó đối thế là sát lắm ạ! Ý cụ muốn nói "Đẹp vàng son" nó đối lại "Ngon mật mỡ" đấy ạ!

Ông nghề gật gù nhưng vẫn còn ngờ ngợ, liền ra câu khác. Ông chỉ cây cau trước sân. Thằng bé chẳng hiểu gì, bỗng thấy con cua bò dưới gốc cau nó liền chỉ vào con cua, lần này thầy đồ chủ động nói trước:

- Đấy đấy, thưa ông! Nó đối vậy khá lắm đấy. Ông chỉ cây cau có nghĩa là "nhất trụ kinh thiên" (một cột đỡ bầu trời) nó chỉ con cua có ý đối lại là "bát túc hoành địa" (tám chân tung hoành mặt đất).

Ông nghề gật gù khen lầy khen đẽ. Ông quyết định thử lại lần cuối nếu đối được sẽ gả con gái cho. Rồi ông chỉ vào vựa thóc có ý khoe giàu. Thằng bé thấy ông ta đối mãi chẳng ăn uống gì, tức quá vạch quần chỉ vào con cu... Ông nghề tái mặt đập bàn quát:

- A, thằng này láo, nọc nó ra đánh một rận mới được.

Thầy đồ bình tĩnh thưa:

- Bẩm ông nó đôi hay vậy sao đánh nó. Ông chỉ vào vựa thóc có ý nói "Dưỡng thiên hạ chi nhân" (nuôi người thiên hạ) còn nó chỉ vào "con cu..." là có ý nói: "Kế tổ tông chi nghiệp" (nối nghiệp tổ tiên) như thế được đấy chứ ạ!

Ông nghe vỗ đùi khen:

- Ủ hay thật! Quả đúng là rể quý của ta!

Anh Chàng Nói Hay Chữ

Một phú hộ muốn chọn cho con gái cưng của mình một người chồng hay chữ. Ở cùng làng có một anh nông dân mồ côi cha mẹ, phải đi cày thuê cuốc mướn sống qua ngày. Biết tin phú hộ kén rể, anh ta tìm đến ông mai trình bày hoàn cảnh và cầu cạnh ông lo việc mối lái cho mình. Vốn không ưa nhà phú hộ, lại thương số phận của anh nông dân, ông mai nhận lời giúp đỡ.

Khi được ngỏ ý, vì tin tưởng ông mai, nên phú hộ nhận lời với điều kiện: Anh nông dân phải ở rể ba năm, nếu anh ta là người hay chữ, biết làm ăn thì phú hộ sẽ gả con gái cho.

Một hôm anh nông dân cùng phú hộ lên rẫy. Muốn thử tài chàng rể tương lai, phú hộ mới ra câu đối:

- Tích cốc phòng cơ!

Đứng trước đám rẫy xanh tốt, nghĩ mãi không ra, tưởng là công cốc ở rể cực khổ từ bấy đến nay, anh tức mình đặt cây rựa xuống chửi đồng:

- Con c...!

Rồi chạy một mạch về nhà, lão phú hộ giận quá đến nhà ông mai than oán:

- Ông bảo nó hay chữ lắm, thế khi tôi ra câu đối nó lại hỗn xược, bảo "con c..." rồi bỏ ra về.

Ông mai nhanh nhẩu trả lời:

- Ra về "tích cốc phòng cơ" như thế nó đối là "tứ tôn kế nghiệp" là hay quá còn gì. Ông nghĩ lại coi:

Lão phú hộ thấy có lý bèn vội vàng đến đón anh nông dân về lại nhà hậu đãi. Hôm sau ông và anh chàng rể tương lai lại lên rẫy. Trời nắng, lão đưa tay lên che đầu và ra câu đối:

- Ngũ duyên lai định thượng.

Anh nông dân lúng túng đưa tay vỗ vào bụng cái bạch, rồi bỏ ra về.

Lão phú hộ không hiểu ra làm sao đành đến học lại chuyện với ông mai. Ông mai làm ra vẻ giận dữ nói:

- Có thể mà ông cũng không biết! Nó đối thế là hay quá, ý nó là: "Phúc trung áp thư tịch" từ đây trở về sau ông đừng thử tài nó nữa, nó mà giận bỏ về lần thứ ba thì tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Một lần nọ anh nông dân đi làm đồng về, phải trời mưa tạt vào nhà ông mai trú nhờ. Nghe ông mai cao hứng đọc thơ về mưa: "Lác đác mưa sa làn gió thổi" chiều anh về tới nhà, trời vẫn còn mưa, sấm chớp lại nổi lên. Lão phú hộ tức cảnh đọc:

- Âm âm sấm chớp dậy đất kim bôi.

Chàng rề được lời liền đọc tiếp:

- Lác đác mưa sa làn gió thổi.

Lão phú hộ nghe như mở cờ trong bụng, khen chàng rề tương lai hết lời. Từ đó về sau lão không "thử tài" anh nông dân nữa. Anh hết hạn ba năm ở rề, lão phú hộ y lời tổ chức đám cưới linh đình, bao nhiêu chi phí lão chịu hết. Dân làng biết chuyện cười với nhau rằng:

Dốt thôi dốt đặc cán mai.

Gặp may chàng cũng thành trai lão làng.

Khúc Ruột Cũng Không Cho

Ngày xưa, có một ông quan nọ ỷ có chút chữ nghĩa nên thường tỏ ra xem thường mọi người. Một hôm cao hứng ông phán:

- Hễ ai đáp trọn những câu đối của ta, ta sẽ thưởng cho một con heo bự.

Có anh nông dân đến nhà quan xin được vào đối như lời quan truyền. Quan nhìn anh rồi hất mặt đi không thèm nói một lời, đoạn ông đưa một ngón tay lên. Anh nông dân thấy vậy liền giơ hai ngón tay đối lại. Quan giơ tay lên ba ngón. Anh nông dân liền giơ lên bốn ngón. Có vẻ ra chiều suy nghĩ, quan lấy hai cánh tay khóa ghép vòng tròn trước mặt. Anh nông dân liền đưa cánh tay lên chặt xuống. Quan lắc đầu, mặt mày méo xẹo đành phải chịu thua và bảo gia nhân thả con heo cho anh nông dân dẫn về. Vợ quan hốt hải chạy ra hỏi:

- Sao ông thua nó dễ dàng quá vậy?

Quan lắc đầu đáp:

- Không ngờ nhà nông mà có cái thẳng thông minh quá vậy. Tôi nói "Nhất quan âm" nó đối "nhì bò tát" tôi nói "tam thánh" nó đối "tứ hiền" tôi ra câu "vàng nhật nguyệt kết thành một khối" tưởng là nó ngắc ngư đoạn này, ai dè nó trả lời đúng là: "dải ngân hà chia xẻ hai phần". Thành ra mình thua chứ còn gì nữa.

Thấy chồng dẫn heo về, vợ anh nông dân mừng rỡ, sốt sắng hỏi chồng:

- Mình đối ra làm sao mà thắng quan hay vậy?

Anh nông dân đáp tỉnh rụi:

- Quá dễ, sáng sớm chưa ăn gì hết mà ông hỏi: "Một đòn bánh tét ăn có hết không?" tôi liền trả lời: "Hai đòn cũng hết" rồi ông thách: "ba đòn..." tôi nói ngay là: "bốn đòn cũng xong!". Ông biết là đã thua tôi, suy nghĩ mãi cuối cùng ông xin lại "bộ lòng", nghĩ mà ghét, quan gì mà keo bần. Tôi trả lời dứt khoát "khúc ruột cũng không cho!". Cuối cùng ông đành thả heo cho tôi dẫn về, thế thôi chớ có gì đâu.

Nhờ Thầy

Thằng dốt, nghèo mà muốn vợ, biết tin ông nhà giàu làng bên kén rể hay chữ, ai đối được vé đối của

Ông ra thì được kén. Nghe nói cũng ham nên anh đánh liều tới thử vận may. Thấy anh ta đến, ông nhà giàu hỏi đi đâu, anh thưa thiệt là đến xin được kén rể. Ông thấy con cưa trong thùng kiếng bò ra liền chỉ mà nói rằng:

- Con cưa đó. Đồi làm sao thì đồi đi.

Lúng ta lúng túng, không lẽ làm thình, anh ta mới giơ cây dù đang cầm trên tay và nói rằng:

- Cây dù đây.

Ông nhà giàu mừng cho một mạch rồi đuổi đi. Tức mình anh ta về nhà đến tìm thầy kiện nhờ lo cho. Thầy kiện hỏi cặn kẽ đầu đuôi rồi nói:

- Được không hề chi, về chạy năm chục quan đem đây, mai đi với ta là xong mọi việc.

Hôm sau thầy trò dắt nhau đến. Ông nhà giàu thấy kiện nói:

- Ông đem cái thằng ba láp ba đế này đến đây làm gì? Nó ngu đến mức không biết chữ nhất là giống gì, thật bần cho cái sân nhà tôi.

Thầy kiện từ tốn hỏi:

- Ông đừng nóng, thầy vậy chứ thằng này nó được lắm. Ông ra "Con cưa đó" nó đổi lại "Cái dù đây" chẳng phải tay vừa đâu.

Ông nhà giàu hỏi vặn:

- Cao cái giống gì, sao "cây dù" lại đổi với "con cưa"?

- Ấy, ông nghĩ vậy mới làm, không mấy thuở ông gặp được đũa cao trí đâu! Ông ra nôm rằng: "Con cưa đó" thì nó phải đổi "Cây dù đây"... đến tôi cũng phải phục! Con cưa là "hoành hoành hải ngoại" nó đổi cây dù là "độc lập thiên trung". Ông nghĩ coi, còn đổi làm sao hay hơn thế.

Ông nhà giàu nghe thấm quá đành chịu gả con gái cho anh ta.

Tại Ông Không Hỏi

Có người mời cụ bá đến chơi. Lúc đi cụ cho anh đầy tớ theo hầu. Thấy cụ bá đến, chủ nhà ân cần hỏi han:

- Đường xa, cụ đi mệt, nhà cháu lấy làm ngại quá!

Cụ bá giữ sĩ diện bảo:

- Không từ nhà sang đây đi xe cũng không mệt nhọc gì.

Anh đầy tớ nhìn cụ, rồi như tiếc rẻ nói:

- Giá lúc bấy giờ cụ trả thêm cho nó mấy xu thì ta đến đây sớm hơn kia.

- Ai bảo mày chở môm vào? Từ giờ trở đi không hỏi mà mở môm thì chết với tao!

Anh đầy tớ biết mình lỡ lời nên vâng vâng dạ dạ.

Một hôm, cụ bá làm cỗ mời khách, mọi người đến gần đủ chỉ thiếu một người, chờ mãi chẳng thấy, sợ

khách đợi lâu, cụ bá sai đầy tớ đi mời một lần nữa. Anh ta đi một chốc rồi trở về, lẳng lặng xuống bếp không nói năng gì cả.

Cụ bá đợi mãi không thấy sốt ruột, tưởng anh đầy tớ chưa đi mời, mới gọi anh ta lên hỏi:

- Mà đã đi chưa?

- Dạ, đã đi rồi ạ!

Cụ bá tưởng khách sắp tới, nên cứ ngồi nói chuyện tiếp. Cỗ bàn đã nguội lạnh mà không thấy ông khách kia đến. Cụ bá bực mình gọi đầy tớ lên hỏi:

- Mà đến ông ấy bảo thế nào?

- Dạ ông ấy xin kiếu vì bị bệnh ạ.

Cụ bá tức quá mắng:

- Thế sao từ nãy đến giờ mà không chịu nói để mọi người phải chờ đợi.

- Con không dám nói, vì ông chưa có hỏi ạ.

Cây Đơn

Một ông quan về hưu đã lâu. Nhân buổi chợ định ra mua cây đơn về trồng làm thuốc. Cả chợ chỉ có một thằng bán cây đơn mà thôi.

Ngài hỏi:

- Cây này giá bao nhiêu?

Chủ hàng cây:

- Ngài muốn mua ạ? Người ta thì bán rẻ, còn ngài thì mười nén.

Quan hưu ngạc nhiên:

- Cây có tí, trơ vài lá sao nói thách quá vậy!

Chủ hàng cây:

- Ngày trước, bất cứ to nhỏ, ngài cứ phang mỗi lá một đồng, ngài quên rồi sao?

Bỗng có người bạn cũ của quan hưu qua chợ kêu lớn:

- Chào ngài Huyện! Ông huyện bây giờ về bán cây đơn à? Quan hưu:

- ???!

Trinh Với Liêm

Có một ông quan tên Liêm, đi hát cô đầu. Trong làng cô đầu có một cô tên là Trinh. Quan mở miệng nói đùa:

- Quái! Trong nhà này cũng có người "TRINH" kia à!

Cô đầu trả lời:

- Vâng, chúng em còn "TRINH" như chốn công đường còn có "LIÊM" đấy ạ!

Xin Làm Cha Để Trả Nợ

Một anh lúc còn sống công nợ quá nhiều, lúc chết xuống âm phủ, Diêm Vương tra sổ thấy chưa hết nợ, mới bắt đầu hóa kiếp làm trâu trở lại dương thế để cày trả nợ.

Anh ta liền kêu rằng:

- Tạ Diêm Vương! Xin ngài nghe con nói. Làm trâu không thể nào trả được nợ đâu. Trừ khi làm bố chúng nó mới trả hết được ạ.

Diêm Vương phán hỏi:

- Thế nghĩa là làm sao?

Anh ta thành thật giải bày:

- Làm kiếp trâu thì có hạn, còn làm cha chúng thì phải lo lắng cho chúng suốt cuộc đời. Lúc chết có nghìn có vạn tiền vàng cũng để lại cho chúng nó tất tật. Lại còn một nỗi khi chúng nó bóp hầu, nặn họng ăn quýt của người ta, dân chúng cứ lôi thẳng cha chúng nó ra mà chửi.

Chỉ Thiếu Gan Trời Là Chưa Ăn

Làng nọ có một tên địa chủ giàu có, nổi tiếng hợm hĩnh nhất vùng. Có một bữa đang chè chén với đủ loại cao lương mỹ vị trên bàn. Bỗng người đầy tớ đứng bên hầu rượu mở miệng thốt ra những lời có chiều nịnh bợ:

- Dạ! Những món ăn của ông hôm nay quả có một không hai. Những thứ của ngon vật lạ này chỉ có ông mới dùng thôi ạ!

Tên địa chủ nghe nói hả dạ, bèn hợm hĩnh đáp:

- Trên đời này, thứ gì tao cũng ăn hết rồi, chỉ thiếu lá gan ông trời là tao chưa ăn thôi!

Nghe vậy người đầy tớ lễ phép trả lời:

- Thưa ông, ông chỉ thiếu lá gan trời là chưa ăn, còn con nhờ lộc của ông thứ gì con cũng ăn qua, chỉ có cứt là chưa ăn thôi!

Nghe vậy tên địa chủ tức lộn ruột nhưng đành ngậm miệng.

Kiên Cữ

Có một anh dị đoan lắm, việc gì cũng tính trước suy sau kiên cữ đủ điều. Một ngày kia anh lên kinh

thành thi trạng. Theo anh có một tiểu đồng hầu hạ. Cậu này lại ăn nói bạt mạng nên bị la rầy hoài. Đang đi gió thổi rách khăn, tiểu đồng buột miệng chửi:

- Cha nó! Rớt rồi!

Anh ta nghe vậy sợ quá, rầy la tiểu đồng và dặn:

- Từ giờ có nói cái gì mà phải giữ gìn. Ví như có gió thổi khăn bay đi, mà phải nói là đậu nghe chưa!

Thằng hầu vâng lời, cột khăn lên đầu và nói:

- Tốt lắm, từ đây đến kinh mà không thể nào đậu được nghe không?

Mẹo Của Thầy

Ở nước ta trước đây thường có lệ "Mùng một tết cha, mùng hai tết mẹ, mùng ba tết thầy" trong những ngày vui xuân đón tết cổ truyền dân tộc. Có một lớp học kia, mùng ba tết, tất thầy học trò đều đến thăm thầy và có quà dâng đầu năm. Riêng có một trò không đến thăm thầy, nhân ngày học đầu năm thầy mới hỏi:

- Nay con, theo phép học trò, hể mùng ba thì phải tết thầy, ai cũng vậy, sao con không?

Tan học, cậu học trò về nhà buồn rầu thưa chuyện với cha nó, cha nó dặn:

- Ngày mai nếu thầy con còn nhắc nữa thì con cứ nói năm nay cha con lu bu nhiều chuyện nên quên.

Ngày hôm sau thầy lại nhắc, cậu học trò theo lời cha dặn thưa lại với thầy lời y như vậy. Thầy nghe xong im lặng có chiều suy nghĩ. Một hồi lâu, thầy kêu riêng học trò tới nói rằng:

- Xưa nay con học giỏi. Vậy thầy ra cho con một câu đối, đối được thầy thưởng, dờ thầy phạt. Vế đối thứ nhất như vậy: "Hơn trào tam kiệt: Trương Lương - Hàn Tín - Uất Trì Cung".

Cậu học trò đối không được, về nhà tức tởm mách cha nó nghe. Nghe chuyện cha cậu học trò cười ruồi nói:

- Thầy mà ngu vậy thì tết uống lắm. Thầy bà gì mà quên hết lịch sử. Mà đi học gặp thầy nói lại với thầy rằng: Uất Trì Cung là tôi nhà Đường chứ có phải tôi nhà Hán đâu mà ra câu đối như vậy.

Cậu học trò thật thà đến lớp thưa với thầy y lời cha dặn, nghe xong thầy nổi giận đùng đùng mắng:

- Đó đó đó! Ấy chuyện cách đây đã ngàn năm mà cha trò còn nhớ. Còn cái lễ tết thầy mỗi năm mỗi có, sao cha trò lại quên!

Lấy Kiều

Một cô ả rất am hiểu truyện Kiều. Một hôm có một chàng trai đến nhà chơi, thả lời ong bướm. Cô ta lấy một câu Kiều:

- Ta đây mới thật là Kiều,

Mặc cho Kim Trọng đủ điều chữa nghe.

Chàng trai hiểu ý, biết mình bị xem thường bèn tức khí lấy Kiều đáp lại:

Ta đây là Mã Giám Sinh,

Mua Kiều từ đất Bắc Kinh mang về.

Chơi cho liễu chán hoa chê,

Đánh cho ba chục đuôi về lầu xanh.

Cô mắc cỡ, không biết đối đáp lại ra làm sao, đành chuồn thẳng.

Cưa Gì Cũng Được

Có một anh chàng nọ tính hay đùa dai. Một hôm đứng chơi ngoài ngõ, thấy đám thợ cưa, vác cưa đi qua bèn gọi lại hỏi:

- Này các bác thợ, đi làm thế này chắc cây gì các bác cũng cưa được chứ?

Đám thợ cưa tự tin đáp:

- Đã làm nghề cưa thì cái gì mà chẳng cưa được!

Anh nọ ra vẻ mừng bảo:

- Nếu vậy tôi thỉnh các bác vào nhà...Bây giờ đã quá Ngọ, mời các bác vào nhà ăn cơm đã, chiều tối nhờ các bác cưa giùm cho tôi...

Thợ cưa hí hửng vì có mời làm ăn. Anh chàng sai người làm cơm, lấy thịt ninh như vớ mật, cho thật nhiều muối vào.

Cơm dọn ra, thấy thịt thơm phức, đám thợ cưa chén một bữa no nê, rồi cùng nhau lăn ra ngủ. Anh chủ nhà gọi đầy tớ lại dặn:

- Tao đi vắng, tí nữa thợ cưa thức giấc đòi uống nước thì cứ đòi mười đồng một bát mới bán.

Y như lời, khi thợ cưa khát nước đòi uống nước, đầy tớ cứ y lời ông chủ mà quát. Thoạt tiên thì còn cự nự tiền nước mắc rẻ. Nhưng vì ních thịt kho vớ mật và muối làm khô cổ họng, đám thợ cứ uống hi hục mãi mà không hết khát. Sáng ra đám thợ gặp chủ nhà hỏi chuyện cưa cây để lấy tiền trả tiền nước cho đám gia nhân cứ bám theo đòi nợ mãi.

- Nào ông chủ muốn cưa cây gì thì nói cho chúng tôi làm!

Anh nọ lẳng lặng dẫn đám thợ vào vườn chỉ một cây rau thơm rồi nói:

- Đây tôi muốn nhờ các anh cưa hộ cho tôi cây này.

Thợ cưa nhìn nhau thao láo:

- Tưởng cưa cây gì chứ cưa cây rau thơm thì cưa quái gì được!

Anh nọ liền nói:

- Thế sao hôm qua các bác bảo cưa cây gì cũng được? Thế có phải các bác lừa tôi không nào?

Nói xong anh nọ đi thẳng vào nhà đóng cửa lại thả cho đám gia nhân mặc sức đòi tiền nước đám thợ cưa.

Mặt Dây

Một anh không râu ngồi nói chuyện tào lao với một anh có râu. Anh không râu hết chuyện mới nghĩ cách trêu anh có râu, bèn ra câu đố:

- Đố ông trên đời này vật gì cứng nhất?

Anh có râu thật thà trả lời:

- Sắt đá là cứng chứ còn giống gì nữa!

Anh không râu nói:

- Sắt nung phải chảy, đá đập phải tan.

Anh có râu hỏi lại:

- Thế thì giống gì là cứng, anh nói thử coi?

Anh không râu nói:

- Râu là cứng nhất.

Người có râu ngạc nhiên hỏi:

- Có lẽ nào râu cứng hơn sắt đá?

Người không râu nói:

- Anh nghĩ coi , da mặt anh dây nó dùi thủng ra, như thế không cứng là gì?

Biết mình bị chơi xỏ, người có râu không chịu thua, giáng trả lại rằng:

- Đúng vậy! Da mặt tôi cứng và dây cũng không tày với mặt mo của anh. Râu nó cứng vậy mà nó dùi hoài không thủng nên không mọc được cọng nào trên mặt anh đấy.

Có Nhẽ Đâu Thế!

Có hai anh chơi thân với nhau, nhưng lại bắt bẻ nhau từng lời từng ý. Xa thì nhớ nhau nhưng gặp lại khắc khẩu. Khi anh này kể chuyện thì anh kia lại buông lời.

- Có nhẽ đâu thế.

Một hôm hai anh bàn với nhau phải hòa thuận, tuyệt đối tin tưởng nhau, dẹp cái câu "có nhẽ đâu thế", ai vi phạm sẽ bị phạt hai quan tiền và hai cân gạo.

Hôm sau anh kia gặp anh nọ liền bảo:

- Đêm qua nhà tôi mất trộm.

- Mất những gì?

Một cái giếng dang sau vườn.

Anh nọ lại gân cổ lên cãi:

- Có nhẽ đâu thế?

Anh kia cười ồ:

- Đấy nhé! Đã nói rồi đấy nhé! Mai tôi sang lấy gạo và tiền.

Anh nọ tức lắm về thuật lại cho vợ nghe, vợ bảo:

- Không lo! Tưởng bạn thật thà với mình chứ chơi khăm ăn tiền kiểu đó để tôi. Ngày mai mình già chết, còn sau đó để tôi liệu.

Hôm sau anh kia đến đòi tiền và gạo, bước vào đã nghe tiếng khóc, hốt hoảng chạy vào nhà trong thì thấy bạn nằm sòng sọt trên giường, chị vợ rũ rượi ngồi bên cạnh, giọt vắng, giọt dài. Anh kia liền hỏi dồn:

- Anh ấy làm sao thế? Anh ấy làm sao thế!

Vợ anh nọ vừa khóc vừa nói:

- Nhà tôi chết rồi anh ơi. Hôm qua không biết đi đâu về vừa tới sân bị con vịt đá chết tươi.

Anh kia dậm chân bảo:

- Có nhẽ đâu thế.

Anh nọ nhồm dậm ngay:

- Đấy nhé! Lại nói rồi nhé! Còn đòi lấy tiền lấy gạo nữa thôi.

Sợ Sét Bà

Xưa có một thầy đồ dạy học ở nhà một người đàn bà góa. Bữa nào ăn cơm, bà cũng đơm cho thầy lưng sét cơm với mấy quả cà.

Một hôm trời mưa gió to, sấm sét đùng đùng, người đàn bà góa sợ run cầm cập, còn thầy đồ vẫn ngồi thản nhiên như không.

Bà ta thấy làm lạ hỏi:

- Thầy không sợ sét ư?

Thầy đồ thản nhiên đáp:

- Tôi không sợ "SÉT CỦA TRỜI" mà chỉ sợ "SÉT CỦA BÀ " thôi. Cứ mỗi ngày bà cho tôi ba sét chắc là tôi chết đói thôi.

Đi Hồ

Ở miền Nam đi đám ma gọi là đi điệu, đi đám hát gọi là đi giải, đi đình gọi là đi cúng, đi đám ăn

mừng gọi là đi hạ, còn đi đám cưới gọi là đi hồ.

Có một anh chàng hà tiện gặp lúc bạn cưới vợ không thể từ chối được. Anh ta đi hồ năm ngàn nhưng trong lá thiệp lại đề:

- Tôi đi hồ mười ngàn, xin nợ lại năm ngàn.

Đến lượt anh ta cưới vợ, người bạn cũ cũng đáp lễ theo đúng kiểu ấy, đề vào thiệp như sau:

- Tôi đi hồ mười ngàn đồng, xin nợ lại năm ngàn, còn năm ngàn tôi xóa nợ anh lần trước.

Lừa Gặp Bọm

Có anh nhà giàu keo bản, sợ đầy tớ ăn vụng các thức ăn của mình nên cố chọn nuôi một anh lù khù, lờ khờ. Một hôm có việc đi vắng, anh ta dặn người ở:

- Mày ở nhà trông cái chân giò treo đó, con gà trong chuồng kia.

Nói đoạn anh ta chỉ vào ve rượu:

- Còn hai ve rượu là thuốc độc để bẫy chuột, uống là chết đấy!

Chủ đi rồi, tớ ở nhà bắt gà trống thiến làm thịt, luộc chân giò, lấy rượu ra chén một rân đã đời. Chủ về thấy tên đầy tớ đang say mềm nằm sấp dưới đất. Anh ta tức lộn ruột lên và quát tháo um sùm.

- Gà đâu, giò heo đâu...

Đầy tớ lèm bèm, ú ớ thừa rằng:

- Con vâng lời ông ở nhà coi các thứ, rui có con mèo và con chó từ đâu chạy lại. Con mèo tha cái chân giò, con chó cắn con gà trống thiến chạy mất. Con sợ ông mắng nên lấy hai ve rượu thuốc uống cho chết, không ngờ vẫn còn sống đây.

Có Mà Ra Nhà Xác

Một ông ăn đám giỗ ở nhà sui gái, vì ăn vội nên mắc xương. Khạc ra thì ngưng, ông bèn giả vờ say rồi la lên cố tìm những từ có âm tương tự như chữ "Khạc" để tống tiễn cái xương bất trị. Ông cất tiếng:

- Thằng đực nhà tôi với con Út anh sui đây thật là vừa đôi phải lứa, hợp với nhau về tuổi ta...ác...khờ...

Vẫn chưa hề hấn gì, ông lại tiếp tục:

- Thưa bà con chú ba...ác...khờ. Tôi ngày trước ở rừng thường trèo non vượt tha...ác ... khờ. Tôi không phải là một đứa độc ác... khờ...

Mấy bà thấy vậy ôm bụng cười, ông ta tức mình la lớn:

- Đồ đàn bà vô duyên, gì mà cười toang to...ác...khờ...Không có đám này thì tôi đi đám kha...ác...khờ...

Ông sui gia biết chuyện, chỉ vào ông sui mắc xương nói như ra lệnh:

- Nhanh đi ra nhà thương gấp xương ra, ác...ác...vậy hoài có ngày ra nhà xác.

May Mà Chăm Tinh Con Cây

Một người ăn cỗ vừa nhanh vừa tục, cứ gấp lấy gấp để, không hề để ý tới ai. Những người ngồi cùng mâm thấy thế hỏi:

- Anh chăm tinh con gì?

Hắn ta trả lời:

- Tôi tuổi Tuất... Đang ăn các ông hỏi tuổi tôi để làm gì?

Trong đám có người lên tiếng:

- Ô! để chúng tôi đề phòng đây mà.

Gã tham ăn làm như không biết, hỏi lại:

- Tại sao phải đề phòng khi đang ăn nhậu?

Người cùng mâm trả lời:

- May mà ông chăm tinh con cây đây! Chớ chăm tinh con hổ thì anh em chúng tôi phải lo mà chạy trước.

Bây Giờ Mới Thò Đầu Ra

Có một anh bủn xỉn, bạn đến thăm nhà mà cứ trốn ở trong nhà không chịu ra tiếp đãi. Mỗi lần bạn bè đến tìm là sai con ra nói "bố cháu đi vắng". trong đám bạn có người hóm, bèn nghĩ cách chơi khăm. Một hôm anh ta tìm đến nhà, mặc cho con chủ nhà bảo là không có, anh ta vẫn sấn vào ngồi chơi. Nhân thấy câu đối treo trên tường, anh ta ngâm toáng lên:

- Tửu trung chất ngự chân quân tử.

- Tài thượng phân minh thị trượng...

Cứ vậy anh đọc về đối thứ hai đến chữ "trượng" mà lặ đi lặ lại chữ "thị trượng", "thị trượng"...không đọc tiếp nữa.

Tức người bạn dốt làm hỏng đôi câu đối nhà mình, chủ nhà đang trốn trong buồng chạy ra mắng:

- Đồ ngu, câu đối người ta còn chữ "phu" sao bỏ đi. "Thị trượng phu" chứ!

Anh bạn hóm hình cười nói rằng:

- Nào ai biết! Có phải mình bớt đi một chữ đầu. tại cái chữ đó nó cứ trốn mãi đến bây giờ mới thò đầu ra đây chứ!

Môi Ăn Nhà

Khách đến nhà hồi lâu, đứng bữa mà chủ nhà không hề đoái hoài tới. Lại lên vào trong ăn ba miếng, uống vài chén rồi cầm khách. Người khách biết tổng bụng dạ chủ nhà liền nói:

- Nhà anh có cây cột tốt quá, ngật bị ba con môi nó ăn thật là uống.

Người chủ nhà cãi lại:

- Nhà tôi thế này, làm gì có chuyện môi ăn!

Khách nói:

- Ăn ở bên trong, nhìn thấu sao đặng.

Nói rồi người khách lạng lẽ bỏ đi.

Không Có Đồ Ăn

Khách đến thăm, nhà có ao vườn, ao cá, gà vịt đầy sân mà than vãn rằng:

- Anh đến gặp lúc không có đồ ăn, chẳng biết lấy gì mà thết đãi anh một bữa.

Người khách nói:

- Tôi có con ngựa, ông ra bắt mà làm thịt, ta làm vài món đặc sản ngựa, lai rai với nhau cho vui.

Chủ nhà trở mắt hỏi lại:

- Úy! Đâu có được! Làm vậy đâu coi được. Thịt ngựa đi rồi tí nữa anh đi bộ về sao thấu.

Khách thản nhiên nói:

- Hề hần gì, lát nữa anh xem trong đàn gà vịt, ngan ngỗng của anh đó, coi con nào lớn hơn hết thì cho tôi mượn đỡ một con, tôi cưỡi về cũng được rồi.

Xin Nước Lạnh

Dọn cơm cho khách mà thiếu một đôi đĩa, ai nấy đều cầm đĩa mời nhau, anh không có đĩa đứng dậy nói với chủ nhà:

- Cho tôi xin một ít nước lạnh!

Chủ nhà ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa chi vậy?

Anh tỉnh rụi nói rằng:

- Đặng rửa tay cho sạch đặng bốc đồ ăn.

Mưu Trí

Hai anh chuyện ngẫu với nhau, một anh thách:

- Tôi đố anh, tôi đang ngồi trong nhà thế này làm cách gì mà anh khiến tôi ra được ngoài sân.

Anh kia ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nói:

- Thế thì chịu, nhưng nếu anh ở ngoài sân thì tôi có cách dụ anh vào trong nhà được.

Anh nọ nói:

- Thật chứ?

- Thật.

Anh ta nghe nói vậy chạy ra ngoài sân, anh kia vỗ tay reo lên:

- Thế đó, tôi đã làm cho anh phải đi ra ngoài sân rồi đấy nhé.

Không Bán Nữa

Một chàng rể khôn ngoan đến nhà cha mẹ vợ chơi. Người nhà dọn cơm mời ăn, chàng vui vẻ vào bàn. Bờm đang đói, anh ta quất một hơi hết sạch cơm trong tượng, bụng vẫn còn thòm thèm nhưng không dám biểu bới thêm.

Sẵn dịp bố vợ nói chuyện mua nhà, anh ta nhân thể nói luôn:

- Thừa cha, bên làng con có người muốn bán cái nhà, cây cột vẫn còn tốt, cột cái ước chừng bằng cái tượng cơm của cha đây.

Ông bố vợ thấy tượng cơm đã hết, rầy tụi nhỏ và hỏi chúng bới thêm cơm cho chàng rể quý. Chàng rể thả dạn, chén thêm đến căng cả bụng.

Ông bố vợ hỏi tiếp có vẻ sốt sắng:

- Vậy chứ ngôi nhà đó, nó bán bao nhiêu con?

Chàng rể ung dung trả lời:

- Thừa cha, lúc trước nghèo, không có cơm ăn, nó đòi bán, chớ bây giờ nó no đủ rồi, nó không bán nữa.

To Hơn Cái Nồi Này

Một anh nọ tính háu ăn, hôm đến chơi nhà bạn, bạn dọn cơm thết. Ngon miệng anh ta quất năm sáu bát liền mà vẫn thấy thòm thèm. Đưa xới mãi nghĩ cũng thẹn, bỗng có người gánh bươi đi qua cổng anh ta nảy ra một kế bèn nói với bạn:

- Bươi ở đây to quá nhỉ? Ở chỗ tôi bươi chỉ to bằng cái bát này thôi.

Nói rồi gơ cái bát không lên cố ý cho bạn thấy mà xới thêm. Nhưng khôn nỏi trong nồi không còn cơm nữa, gắp phải anh bạn cũng hóm, biết ý khách liền mỉm cười và đáp lại tự nhiên:

- Ấy, năm nay bưởi bé đây, chứ mọi năm quả nào quả này to bằng cái nôi này!

Nói xong xách cái nôi không chìa cho bạn xem.

Ở Rẻ

Gia đình nọ chỉ có hai cha con. Đứa con gái đã đến tuổi cập kê. Ông già muốn chọn rể "không biết chữ thê", bởi ông vốn không ưa văng tục. Ai muốn lấy con gái lão, phải thử thách ở rể không công một năm.

Có anh chàng nọ muốn xin ở rể và cố gắng dần lòng nhẫn nhục. Gần suốt một năm trời không có một tiếng chửi thê. thời hạn đã hết, ông già liền thử lần chót. Ông gọi con gái đến dặn dò:

- Sáng mai con dậy sớm, cột bao khô giùm cha, cha sẽ ngồi ở trông. biểu nó vác ra chợ trước, cha sẽ ra sau.

Như thường lệ, chàng ở rể đến sớm vác khô ra chợ bán, nghe nàng bảo: "Cha sẽ ra sau", anh lật đật vác bao khô đi liền để còn có thể nghỉ chân thoải mái. Đường đi càng lâu, "bao khô" càng nặng, anh ta chửi thầm trong bụng. Nhưng đến lúc chịu hết xiết, anh bật nên tiếng và xô ra một hơi: "Đ.m...có mấy cắc mà cũng hà tiện, không chịu cho người ta đi xe kéo..."Bỗng tiếng ông già vợ tương lai kêu lên:

- Thôi thôi! Đủ rồi mở bao cho ta ra.

Kết quả là tiêu một năm khổ nhọc, anh ta ngậm đắng nuốt cay về nhà. Buồn lòng anh ta đem chuyện kể với một tên bợm, nghe xong bợm hứa sẽ trả thù giùm, rồi đi thẳng tới xin ở rể.

Thấm thoát thời đưa, ngày ở rể cuối cùng cũng đã đến. Như lần trước, ông già ngồi trong bao khô. Bợm ta ung dung vác bao khô ra khỏi nhà, được một đoạn anh ta vụt "bao khô" xuống đất, ngồi lên trên và buông lời:

- Chà! Nghỉ chút đã.

Được vài phút vác bao lên đi tiếp, được một đoạn lại vụt bao xuống đất, ngồi phịch lên cái bao nói:

- Tội nghiệp! Khô còn ướt nên hơi nặng, không biết lời lẽ thế nào đây...

Năm lần bảy lượt vụt bao khô như vậy... đoạn đến chỗ có nuôi cá tra. Bợm đặt bao xuống bên cạnh bờ ao, tước lá dừa làm thành kèn, bợm than:

- Thật tội nghiệp cho ông già vợ mình quá, đã ngoài năm mươi mà còn vất vả, mai mốt mình phải cố gắng giúp đỡ ông phần nào...

Bợm ta đưa kèn lên thổi te ... te...rồi hô toáng lên:

- Ê! Xe xe, ê xe...Bao khô đó...ê coi chừng cán của người ta! Coi chừng cán!

Bỗng thấy "bao khô" cử động, chuyển mình và lăn ùm xuống ao cá tra. Dĩ nhiên là sau khi uống đầy một bụng nước không được sạch ấy, ông già mới được "chàng rể thảo hiền ấy" cứu nguy... Trông lê thê, lóí ngóí, ông già thì thào tuyên bố:

- Khá lắm...Con Rớt nhà ta...là vợ của mày ...từ ngày hôm nay...

Thiên Sinh Tự Nhiên

Ông nhà giàu nọ có hai chàng rể. Chàng rể lớn là một nông dân thật thà, tối ngày chỉ biết cày sâu cuốc hiểm, còn anh rể nhỏ thư sinh văn hay chữ tốt, ăn nói câu gì ra câu nấy ai cũng khen.

Bởi thế ông yêu quý chàng rể nhỏ mà khinh miệt chàng rể lớn. Mỗi khi nhà ông có việc, hai anh rể đến thì anh rể nhỏ được cưng chiều, còn anh rể lớn thường bị la rầy rất tội nghiệp. Một bữa nọ, ông đưa hai chàng rể ra đồng, rồi lên núi, mục đích chuyến du ngoạn này là để chàng rể lớn "tâm phục, khẩu phục" chàng rể nhỏ. Ngang qua cánh đồng lúa ông hắt hàm hỏi anh rể lớn:

- Này con biết tại sao cánh đồng kia lại tốt lên thế không?

Rể lớn trả lời:

- Cái đó là thiên sinh tự nhiên!

Quay sang rể nhỏ, anh trả lời lưu loát:

- Sở dĩ nó tốt là nhờ gia chủ nó siêng năng, làm đúng lời dạy: "nhất nước, nhì phân, tam cần, tứ giống".

Lão nhà giàu lấy làm đắc chí gật đầu. Đi đến một quả núi, ông lại hỏi:

- Tại sao chỗ này đá bị meo lên?

Rể lớn trả lời:

- Cái đó là thiên sinh tự nhiên!

Rể nhỏ trả lời:

- Do mưa nắng lâu ngày nên như vậy.

Đi ngang qua một đám cỏ ông lại hỏi:

- Tại sao cùng một mảnh đất, đám cỏ này lại xanh tốt, đám cỏ kia lại úa vàng?

Rể lớn trả lời:

- Thiên sinh tự nhiên.

Rể nhỏ trả lời:

- Tốt là nhờ nó ở trong mát nên mọc dày và xanh lên còn đám cỏ úa vì bị thiêu bởi mặt trời.

Bố vợ khen lầy khen để chàng rể nhỏ, chê rể lớn ngu. Anh rể lớn thủng thẳng buông lời :

- Chú nói vậy, thế hàm râu của bố mọc ngoài nắng mà cứ mọc dày, còn như má chú ở trong mát hoài cũng chỉ thế mà thôi.

Tưởng Là Không Phải

Có anh chàng ở dơ, lại hay mắc cỡ. Một hôm sờ lên cổ áo, bắt được con rận, sợ người ta cười nên vội vàng vớt xuống đất nói to lên:

- Tưởng là con rận hóa ra không phải.

Có người đứng bên cúi xuống tìm bắt con con rận mà chàng ở đơ vừa quăng xuống liền nói:

- Tưởng là không phải, hóa ra là con rận thật!

Yết Thị

Ngoài đường không có đèn, quan phủ doãn đi vấp phải người ta nên giận lắm. Sáng sớm, quan ra yết thị:

- "Ai đi đêm phải cầm đèn".

Đêm hôm ấy quan đi, lại vấp phải người khác. Quan quở:

- Người không đọc yết thị?

Người kia đáp:

- Bẩm có đọc ạ.

- Thế sao người không cầm đèn?

- Bẩm quan tôi có đèn.

- Thế sao không cầm nến?

- Bẩm quan yết thị đề phải cầm đèn chứ không phải cầm nến ạ.

Quan phủ doãn về, ra yết thị mới:

"Ai đi trong đêm phải cầm đèn, trong đèn phải có nến".

Đêm ấy quan ra đường lại vấp phải người nữa. Quan mắng:

- Đi đêm sao không có đèn có nến!

- Bẩm tôi có đủ đấy ạ!

- Sao không thắp sáng lên?

Bẩm trong yết thị không nói là phải thắp lên cho sáng.

Quan phủ doãn về và lại ra tiếp yết thị:

"Ai đi đêm phải có đèn, nến và nến phải được thắp sáng".

Một hôm, lúc nửa đêm quan đi lại vấp phải một người có đèn, có nến, nhưng nến đã thắp hết rồi. Quan lại quở trách. Người kia nói:

- Bẩm trong yết thị không có nói thắp hết cây nến này phải tiếp cây nến khác ạ

Cũng Một Môn

Ông kia có ba người con rể. Người rể lớn làm thợ bạc, người giữa làm thợ may còn thằng rể út không biết làm chi hết, tối ngày ăn chơi.

Ông bố vợ trách rề út:

- Người ta làm thợ bạc, muốn ăn bớt mấy phân, có mấy phân, làm thợ may muốn có má thước thì có mấy thước, chứ đâu có như mày chỉ được cái tài du hí, ăn nhậu mà thôi.

Rề út trả lời:

- Bố yên tâm! Để con rèn một cái mác rồi đến nhà mấy thằng thợ bạc, thợ may cướp về bạc trăm bạc ngàn chứ thèm thứ một phân hai phân, một thước hai thước như mấy ảnh.

Bố vợ giận tím mặt:

- Nếu như vậy là mày ăn trộm ăn cướp của người ta rồi chứ gì?

Rề út cũng không chịu thua, nói:

- Vậy chớ hai ảnh bớt của người ta, hai ảnh là cái giống gì vậy?

Cho Nó Một Chút

Có một anh học trò nghèo mà thông minh, thuê một căn phòng ở trọ trong phố. Đối diện nhà anh là nhà một bà cụ quay tơ, có cô con út nét na thùy mị, chăm chỉ việc nhà cửa bếp núc. Bà cụ thường đe bọn thanh niên hàng xóm:

- Có bà ở đây, tụi bay đừng hòng lúng phúng với con Út.

Một ngày kia, lúc cụ đang quay tơ, cô Út nấu ăn dưới bếp, anh trò cầm một cái chén nhỏ xíu sang nhà bà cụ:

- Thưa bác, hôm nay cháu quên mua nước mắm, bác cho cháu xin một muống.

Thấy anh học trò ăn nói dễ thương nên bà cụ cũng dễ dãi:

- Ủ, con cứ xuống bếp nói con Út đưa cho.

Anh học trò đi xuống bếp, giấu cái chén nói tỉnh bơ:

- Cô Út, bác nói cô cho tôi ... nắm tay cô một chút.

Cô Út sợ quá la toáng lên:

- Má ơi, anh này ảnh xin...

- Thì mày cho nó xin một chút. Có gì đâu mà kêu quá vậy.

Cô Út đành đứng im cho anh ta nắm tay. Mấy hôm sau anh học trò lại sang:

- Thưa bác cho cháu xin mấy cọng hành nhỏ.

- Con cứ xuống bếp nói con Út đưa cho.

Anh học trò lại xuống bếp:

- Cô Út, bác nói cô cho tôi hôn một cái.

Cô Út la lớn:

- Má ơi anh này đòi...

- Thì mày cứ cho nó một chút...

Cô Út ngoan ngoãn vâng lời...để cho anh ta hôn. Cứ như thế, khi thì hạt tiêu trái ớt, khi thì muỗng muối hạt đường, cô Út đành phải "cho một chút".

Một thời gian sau anh được ở rể nhà bà cụ khó tánh.

Nói Chuyện Thiên Văn

Hai ông thông thái rờm ngời nói chuyện thiên văn. Ông thì bảo, trời cách ta mấy chục vạn dặm, ông thì bảo trời cách ta một vạn dặm là cùng. Không biết phân phải trái thế nào, có người đứng kể bên nghe được mới xen vào:

- Hai ông nói sai cả, làm gì xa đến vậy! Từ đây lên trời chỉ chừng bốn trăm dặm thôi. Đi mau ba ngày đi chậm thì bốn ngày tới nơi, vừa đi vừa về chừng sáu bảy này chi đó.

Hai ông thông thái hỏi vặn lại:

- Bằng chứng đâu mà ông nói chắc như vậy?

Người kia thản nhiên đáp:

- Cứ theo lệ thường thì 23 ông táo về trời, đến 30 thì đón ông ấy về. Hai ông tính thử xem.

Thế Thì Không Mất

Cô chủ và người ở đi đò, người ở lên ăn trầu, vụng tay làm rơi ống vôi xuống sông. Sợ chủ mắng nó mới lập mưu nói:

- Thưa cô, cái gì mình biết nó ở đâu thì có cho là mất không ạ?

Cô chủ vô tình trả lời:

- Sao lại hỏi lẩn thẩn thế! Đã biết nó ở đâu rồi lại còn gọi là mất thế nào được!

Người ở nhanh nhâu thưa:

- Thế thì cái ống vôi của cô không mất, con biết nó nằm ở dưới đáy sông, con vừa đánh rơi xuống đấy.

Quan Sợ Ai

Ông quan nọ hồng hách hay đánh người, cứ tưởng như không ai to hơn mình. Một hôm trời mưa, rồi việc, quan bắt chuyện với anh lính hầu cho qua thời gian. Anh lính hầu xuống giọng thưa:

- Bẩm! Từ khi ra làm việc, quan có sợ ai không?

Quan vuốt râu nói:

- Ta làm quan sợ đấng minh quân mà thôi!
- Bẩm! thế ông vua ngày nay có minh quân không ạ?
- Không phải là minh quân thì làm sao làm được vua.
- Bẩm thế vua có sợ ai không ạ?
- Vua là thiên tử còn sợ ai nữa!

Anh lính ra bộ ngẫm nghĩ một lúc rồi thưa:

- Bẩm, con tưởng con trời thì phải sợ trời chứ ạ?
- Ừ thì trời! Nhưng trời còn sợ ai!
- Bẩm con tưởng trời thì phải sợ mây, mây che kín trời.

Nghe nó nói có lý, quan bèn hỏi gặng lại:

- Thế mà bảo mây có sợ ai không?
- Bẩm mây sợ gió, gió thổi bạt mây.
- Thế gió sợ ai?
- Bẩm, gió sợ bức tường, tường cản gió lại.
- Thế bức tường sợ ai?
- Bức tường sợ chuột cống, chuột cống khoét lỗ tường.
- Chuột cống sợ ai?
- Chuột cống sợ mèo.
- Mèo sợ ai?
- Mèo sợ chó.
- Chó sợ ai?
- Bẩm, chó thì hay cắn bậy thì có ngày con vác gậy đập chết.

Làm Thơ Chia Gà

Đêm 30 tết gia đình bác Tám thật là xôm tụ, ngoài cặp bánh tét, hai quả dưa to còn có một con gà trống thiến béo ngậy đặt trang trọng trên bàn thờ.

Nhà bác Tám có bốn người: Vợ chồng bác, chị con dâu và cậu con Út mới có ...10 tuổi. Để tạo bầu không khí vui tươi đầu năm, bác Tám có dự định sau khi cúng ông bà xong, con gà sẽ được "xé phay" mừng xuân mới. Bác cho gọi cả nhà lại và nói:

- Nhân dịp đầu năm, nhà ta sẽ làm mỗi người một câu lục bát, ai làm trúng chữ nào có liên quan đến các bộ phận của con gà thì sẽ được chia phần đó.

Cả nhà hoan nghênh ý kiến của bác và náo nức chờ đợi. Ngoài đường tiếng pháo nổ vang rền, báo hiệu

giờ giao thừa đã điếm. Phân nghi thức cúng kiến đã xong, bác Tám trịnh trọng bưng mâm cỗ đặt xuống chiếc bàn giữa nhà, bên cạnh có một con dao và xì rượu. Đưa xì rượu lên miệng tu một hao, bác nói:

- Tôi là trụ cột trong nhà nên tôi "đề pa" trước - bác đọc luôn - Trai thời trung hiếu làm đầu.

Cả nhà vỗ tay hoan hô trong khi bác cầm dao sấn lấy cái đầu con gà, đưa lên miệng nhai ngon lành...

Đến lượt bác gái chậm rãi hơn, đọc:

- Gái thời tiết hạnh phao câu, cánh, đùi.

Bác trai cười đắc ý trong khi bác gái cầm dao cắt cái phao câu, cặp cánh, cặp đùi và miếng tiết về phía mình. Đến lượt nàng dâu rụt rè e thẹn, được mọi người khích lệ cũng liều đọc luôn:

- Phận dâu một dạ một lòng.

Nói xong chị dâu gấp nguyên bộ lòng đặt vào chén, đĩa chỉ còn trơ trọi cái mình con gà. Bác Tám trai liếc qua thằng Út, thấy nó đang gãi đầu ra chiều suy nghĩ. Bác lẩm bẩm: "Chắc nó bí quá rồi, tội nghiệp thằng nhỏ...".

Bất ngờ thằng nhỏ đứng dậy vỗ tay rồi xướng luôn:

- Công cha nghĩa mẹ hết mình vì con.

Đọc xong nó bợ hết cái mình con gà dong tuốt xuống bếp.

Trời Sinh Ra Thế

Xưa có một ông nhà giàu sinh được hai người con gái, cô chị gả cho người làm ruộng, cô em gả cho một người học trò.

Một hôm thông thả, bố vợ cùng hai con rê đi chơi. Ông bố vợ nghe ngỗng kêu mới hỏi:

- Làm sao tiếng nó to thế?

Người học trò nói chữ:

- Trường cổ tắc đại thanh (Cổ dài tất to tiếng).

Người làm ruộng nói:

- Trời sinh ra thế!

Đi được một khoảng thấy mấy con vịt trời đang bơi dưới ao, ông bố lại hỏi:

- Tại sao nó nổi?

Anh học trò lại nói chữ:

Đa mao thiếu nhục tắc phù (nhiều lông ít thịt tất nổi).

Người làm ruộng trả lời: - Trời sinh ra thế!

Đi được khoảng nữa thấy hòn đá nứt đôi, ông bố lại hỏi:

- Sao đá bị nứt thế?

Người học trò lại nói:

Phi nhân đã tác thiên đã (Chẳng người đập cũng trời đánh).

Người làm ruộng vẫn nói:

- Trời sinh ra thế!

Đến lúc về nhà ba bố con ngồi uống rượu. Ông bố khen anh rể học trò hay chữ và chê con rể làm ruộng dốt. Người con rể làm ruộng mới tức mình hỏi người học trò:

- Tôi thì dốt thật, nhờ chú cắt nghĩa "trường cổ tác đại thanh" lại nghe coi.

Người học trò đáp:

- Cổ dài thì to tiếng.

Người làm ruộng bẻ lại:

- Thế con ếch, con ễnh ương cổ đâu dài mà tiếng cũng to?

Người nông dân nói tiếp:

- Chú nói "đa mao thiếu nhục tất phù" (nhiều lông ít thịt thì nổi). Thế con thuyền lông đâu thịt đâu mà cũng nổi?

Lúc đó ông bố mời gặt gù nói:

- Ủ, dốt đặc còn hơn là chữ lỏng.

Chữ Nghĩa

Nhân lúc trà dư tửu hậu, mấy thầy trong bàn tiệc thi nhau kể chuyện kim cổ đông tây. Một thầy cao hứng kể:

- Tương truyền ông Trạng Hiền đời Trần mới lên tám tuổi mà đã đối đáp được với sứ Tàu. Sứ Tàu đọc bài thơ thử tài người nước ta như sau:

Lưỡng nhật bình đầu nhật,

Tứ sơn diên đảo sơn.

Lưỡng vương tranh nhất quốc,

Tứ khẩu tung hoành gian.

Nghĩa là:

Hai mặt trời ngang hàng nhau,

Bốn ngọn núi ngược xuôi nghiêng ngả.

Hai ông vua tranh nhau một nước,

Bốn cái miệng tung hoành ở giữa...

Trong đám có người nghe định đứng dậy ngắt lời người giảng giải thuyết trình. Đang hăng, ông ta

không cho và ông ta tiếp tục nói:

- Không ai đoán ra chữ gì. Thế mà ông Trọng Hiền nhà ta nói ngay đó là chữ Điền. Sứ Tàu phục lãn.

Một anh đầy tớ đứng hầu nghe xin nói:

- Các thầy hay chữ thế, vậy tôi xin hỏi các thầy: "Hai cốc hai bên, khuyến trên hỏa dưới" là chữ gì?

Các thầy trở mắt nhìn nhau lắc đầu...

Anh đầy tớ nói gọn lỏn:

-Đó là chữ: "chó thui!"

-??!!

Mừng Đám Cưới

Một đám cưới nọ tổ chức rất linh đình, hơn nữa số lễ vật của khách đến chúc mừng cũng để bù đắp vào các khoản chi phí, đó là chưa nói đến trường hợp gia chủ được lãi, nếu có chủ tâm tính toán trước.

Thủ Thiệm (một nhân vật khôi hài nổi tiếng ở Đà Nẵng) ghét cay ghét đắng cái thói này. Tương truyền có một chuyện như vậy:

Đi dự đám cưới Thủ Thiệm mua một tấm lụa, viết lên đó ba chữ Hán thật to: "Miêu Bất Tọa" làm quà tặng đám cưới. Trong tiệc rượu, nhiều người nhờ Thủ Thiệm giải thích mấy chữ đó. Thủ Thiệm chép miệng:

- Chà có rứa mà mấy ông cũng hỏi! "Miêu" là mèo, "Bất" là không, "Tọa" là ngồi. "Miêu Bất Tọa" là mèo không ngồi, mà mèo không ngồi tức là mèo đứng. Các ông các bà mừng "Bách niên giai lão", "Bách niên hạnh phúc", còn tui thì "Mèo Đứng" cũng vậy mà thôi chứ có khác gì đâu.

Nhìn thấy tấm lụa có chữ "Miêu Bất Tọa" treo trang trọng giữa phòng chính, ai cũng bầm bụng cười thầm.

Đừng Nói Nữa Tao Thèm

Có một con chó bị người ta giết thịt, xuống âm phủ châu Diêm Vương. Diêm Vương hỏi:

- Ở trần gian mày mắc tội gì mà bị người ta giết thịt?

- Dạ, không biết, chỉ nhớ là con đang đứng bỗng bị người ta dùng búa đập vào đầu con đến chết.

- Thế rồi sao?

- Rồi người ta đưa con vào nồi, dùng nước nóng làm lông trắng phiêu.

- Rồi sao nữa?

Người ta cho con thuyên vào cái trui dài rồi thui vàng, mổ bụng lấy lòng con súc rửa trắng phau đem đi làm dồi rồi nướng lên thơm phưng phức. Thịt con họ nướng chả thơm điếc mũi, xương sườn bấp vé nấu dựa mặn đặc quánh, cho thêm răm hành... gan con họ đem bọc mỡ...

Nghe đến đây, Diêm Vương xua tay bảo:

- Thôi thôi! Đủ rồi... đừng nói nữa tao thèm...

Bằng Hai Mày

Làng kia có một lý trưởng nổi tiếng xử kiện giỏi. Một hôm thằng Cải đánh nhau với thằng Ngô không phân thắng bại, uất khí mang nhau đi kiện. Thằng Cải sợ yếu thế nên lót trước cho thầy lý năm đồng. Ngô biết mảnh nhờ người lòn cửa sau dâng thầy lý mười đồng.

Khi xử kiện, thầy lý nói:

- Thằng Cải đánh thằng Ngô đau hơn phạt một chục roi.

Cải điếng người vội xòe năm ngón tay, ngẩng lên nhìn thầy lý khẽ bảm:

- Xin xét lại lẽ phải thuộc về con mà!

Thầy lý cũng xòe năm ngón tay trái úp lên năm ngón tay mặt nói:

- Tao biết! tao biết mày phải... nhưng nó còn phải bằng hai mày.

Giàn Hoa Lý Sắp Đổ

Một thầy đề sợ vợ, một lần bị vợ cào cấu cho rách cả mặt. Thầy đến công đường, quan huyện thấy mới hỏi:

- Sao mặt thầy lại xây xác ra thế?

Thầy đề thưa:

- Chiều hôm qua con đang ngồi hóng mát, cái giàn hoa lý nó đổ xuống, suýt nữa thì khốn.

Quan huyện không tin, hỏi lại:

- Thầy giấu tôi, chắc hôm qua bị vợ cào cho rách mặt chứ gì? Thầy cứ nói thật ra, tôi sẽ cho mấy tên lính ra lôi cổ vào đây trị cho một trận, cái giống đàn bà phải trị thẳng tay, nếu nhân nhượng đăng chân nó lên đăng đầu đấy.

Không ngờ quan bà đứng trong tư thất nãy đến giờ nghe hết đầu đuôi, mặt hầm hầm bước ra. Quan trông thấy quan bà, líu cả lưỡi lại, bảo thầy đề:

- Thôi thầy... tạm lui... giàn hoa lý nhà tôi cũng sắp đổ.

Quan Cũng Chịu

Có anh lính đi xa, nhân có bạn về phép, nhờ bạn đem về cho vợ anh một trăm quan tiền và một bức thư.

Giữa đường anh bạn tò mò mở thư ra xem. Không nói đến tiền bạc gì cả, thư không có lấy một chữ, chỉ thấy vẽ bốn con chó, một cái hình bát quái, hai con dê và một cái chũm chọe. Thấy vậy anh ta nổi máu tham nghĩ ra chuyện ăn bớt. Về đến nơi anh ta chỉ giao cho vợ bạn bức thư và bốn mươi quan tiền.

Người vợ xem xong bức thư thấy thiếu tiền, hỏi anh kia nhưng anh nhất nhất không nhận là đã ăn bớt, liền nhờ quan phân xử. Quan nói :

- Chồng mày gọi cho mày bốn mươi quan tiền, người ta đã làm ơn mang về tận tay cho, thế mà còn phien muộn gì?

Người vợ lính đáp:

- Bẩm quan lớn anh ta ăn bớt ạ. Chồng con gọi cho con những một trăm quan kia.

- Bằng chứng đâu mà mày quả quyết vậy? - Quan đập bàn hỏi.

- Bẩm quan lớn, thư chồng con rành rành ra đây, xin quan xem thư sẽ rõ!

Quan nhận bức thư và lật ra xem, trố mắt nhìn, không hiểu gì cả, bèn hỏi:

- Thế nghĩa là thế nào? Thư có quái gì đâu, sao mày dám nói là gọi một trăm quan?

- Bẩm quan lớn, chồng con ghi rành rành ra đây, bộ quan không thấy sao. Bốn con chó là tứ cầu, cầu tức là cửa, tứ cửa tam thập lục là ba mươi sáu. Bát quái có tám cạnh, bát bát vị chi lục thập tứ là sáu mươi tư. Sáu mươi bốn với ba mươi sáu chẳng là một trăm quan đó sao?

Quan gật đầu khen chị ta quả là thông minh và bắt anh kia phải trả đủ tiền, nhưng quan vẫn chưa thỏa mãn hỏi tiếp:

- Thế còn hai con dê và cái chũm chọe?

Chị ta ngượng đỏ mặt không nói, quan gạn mãi, mới thưa:

- Nhà con đùa đây mà...

- Đùa là có ý gì phải nói ra!

- Bẩm quan lớn! Hai con dê và cái chũm chọe là nhà con muốn báo trước rằng đến tết trùng dương nhà con sẽ về thăm nhà và ...ây...ây...

Quan Đối Với Chó

Một hôm, quan huyện Thạch Thành qua bến đò Thạch gặp một thằng bé cắp sách đi học. Thấy thằng bé nhìn quan vẻ lơ láo, quan gọi lại bảo:

- Mày đã cắp sách đi học, hẳn phải biết đối. Tao ra một vé nếu mày đối được thì có thưởng mà không đối được thì tao sẽ đánh đòn về tội vô lễ, nghe chưa.

Thằng bé nhơn nhơn gật đầu. Quan huyện ra đối:

- Quan huyện Thạch sang bến đò Thạch.

Thằng bé gãi đầu gãi tai:

- Bẩm quan ... quan cho phép tôi mới đối.

Quan giục: "cứ đi đi". Thăng bé mạnh dạn đọc:

- Con chó vàng ăn cục cục vàng.

Đậu Khoa Sui Gia

Xưa có một người đi học mãi mà thi chẳng đậu. Lúc mái tóc đã lốm đốm bạc, buồn tình ông ta gác chuyện thi cử lại một bên, về quê đuổi gà.

May sao ông ta có một đứa con gái xinh đẹp được cậu ấm con quan tổng đốc cưới về làm vợ. Từ đó, ông thường được mời tới những nơi luận bàn văn chương thi phú. Có lần trong một buổi tiệc có các vị quan văn và tân khoa dự, mọi người đều giới thiệu nhau về hàm tước. Đến lượt ông ta...lúng túng mãi, anh đầy tớ theo hầu mới đỡ lời:

- Thưa, ông lớn con đây đậu khoa sui gia với quan tổng đốc đấy ạ.

Bằm Chó Cả

Một nhà nho khí khái luôn xem thường bọn quan lại tham nhũng. Nhân có dịp các quan ghé nhà chơi, trong đó có một số là bạn đồng môn thuở trước, ông ta mở tiệc thiết đãi đàng hoàng.

Khi gia nhân bung mâm lên, nhà nho nọ đứng dậy nói:

- Chả mấy khi rồng đến nhà tôm, các ngài có bụng yêu nhà nho thanh bạch nên đến đây, chẳng có gì ngoài chén rượu nhạt "cây nhà lá vườn", xin quý ngài chiếu cố cho.

Các quan cầm đũa gấp mấy món, ăn thấy ngon miệng liền khề khà hỏi:

- Đây là đĩa thịt gì? Kia là đĩa gì...

Nhà nho thông thả nói:

- Đây là chó, kia cũng là chó. Bằm toàn là chó cả.

Chiếm Hết Chỗ

Một người ăn mày hom hem, rách rưới, đến cửa nhà giàu xin ăn, người nhà giàu không cho lại mắng:

- Bước ngay! Rõ trông như người dưới địa ngục lên ấy! Người ăn mày nghe nói vội trả lời:

- Phải! Tôi ở dưới địa ngục lên đây!

Nhà giàu nói:

- Đã xuống địa ngục sao không ở hẳn dưới đấy, còn lên đây làm gì cho bản mắt!

Người ăn mày đáp:

- Không thể ở được, nên mới phải lên đây. Ở dưới đấy các nhà giàu chiếm chỗ hết cả rồi.

Sang Cả Mình Con

Mùa hè nóng nực một lão nhà giàu đi chơi về mồ hôi đầm đìa như tắm. Lão sai đầy tớ lấy quạt ra quạt. Đầy tớ hì hục quạt một lúc, lão nhà giàu ráo mồ hôi, khoái chí nói:

- Ồ... mồ hôi của tao nó đi đâu hết cả rồi đấy nhỉ?

Đầy tớ đặt quạt xuống thưa:

- Dạ! Nó sang cả mình con rồi đấy ạ.

Chó Cắn Tay

Ông thầy xấu nét kia thấy học trò cầm cái bánh rán, dụ rằng:

- Mày đưa bánh đây tao làm cái trăng khuyết cho mà coi.

Thằng nhỏ không dè đưa bánh cho thầy, thầy day day cắn đứt nửa cái bánh, rồi nói tiếp:

- Để tao làm cái trăng tròn cho mày coi.

Thầy vừa há miệng cắn bánh, thằng nhỏ nóng ruột lấy tay che lại lỗ trợn, thầy cắn nhầm phải tay nó khiến nó khóc ré lên. Thầy vội thổi thổi, hà hà tay cho nó và dỗ rằng:

- Bữa này thầy tha học cho trò, về nhà ai có hỏi thì trò nói là bị chó cắn nhé

Bán Kẹo

Hai vợ chồng nhà giàu nọ muốn đùa ghẹo nhau ban ngày nhưng sợ đầy tớ biết, nhân làng dưới có đám ma, anh chồng sai đầy tớ xuống đó bán kẹo, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Người đầy tớ nghĩ bụng: "Quái! sao bỗng dưng hôm nay lại bảo mình đi bán kẹo? Hẳn ở nhà có chuyện gì đây". Thế là anh ta giả vờ đi một vòng rồi quay trở lại rình xem sự tình ra sao. Vợ chồng chủ thấy đầy tớ đi rồi, đưa nhau vào buồng hú hí. Chồng hỏi vợ:

- Về sau tôi chết mình khóc là gì nào?

- Tôi khóc mình là: "Anh ơi! Anh hỡi ! Chứ còn gì nữa!"

Vợ lại hỏi:

- Về sau tôi chết mình khóc ra làm sao?

- Tôi khóc là: "Em ơi! Em hỡi! chứ làm sao nữa!".

Người đầy tớ nghe thấy thế liền rao to lên:

- Ai mua kẹo kéo thì ra mua không sẽ hết! Kéo đây...kéo đây...éo đây...

Anh chồng nghe tiếng vội mặc quần chạy ra quát:

- Sao không xuống dưới làng mà bán?

- Dạ thưa ông chủ! Ở đây có những hai đám ma mà còn không bán được đồng nào, huông chi dưới làng chỉ có một đám ma thôi.

Đừng Có Nói Dối

Một thầy đồ hay ngủ ngày, nhưng lại bắt học trò phải thức, nếu ngủ là thầy đánh. Học trò tức quá mới hỏi:

- Chúng con học chữ và phải học cả tính của thầy, thầy hay ngủ ngày, sao thầy không cho chúng con ngủ.

Thầy trả lời liền:

- Ta đâu có ngủ ngày, đó là ta nằm chiêm bao để nói chuyện với ông Chu Công và ông Khổng Tử đấy chứ!

Một buổi kia, thầy ngủ trò cũng ngủ theo. Thầy thức dậy trước liền lay trò dậy mắng:

- Sao chúng mày dám bỏ học mà nằm ngủ?

Trò thưa:

- Bẩm thầy con có ngủ đâu! Con nằm chiêm bao để ra mắt ông Chu Công và ông Khổng Tử đấy ạ!

Thầy tức giận nói:

- Mày bảo mày ra mắt ông Chu Công và ông Khổng Tử, vậy hai ông nói gì với mày?

Trò trả lời:

- Hai ông ấy bảo, sao lâu nay không thấy thầy mày đến thăm. Con trình bày rằng ngày nào thầy con nói cũng có xuống thăm hai ông đều đặn. Hai ông thấy con nói vậy có vẻ giận lắm bảo rằng...Thôi con không dám nhắc lại đâu...

Thầy quát:

- Nói mau! Tao cho phép.

Học trò ấp úng:

- Hai ông ấy bảo rằng: "Về nói với cái thằng thầy nhà mày đừng có nói dối!"

Bánh Táo Đâu

Có một thầy đồ tính vốn tham ăn. Bữa nọ có người mời đi ăn giỗ, thầy cho gọi một cậu học trò nhỏ theo hầu.

Đến nơi thầy ngồi vào cỗ, bảo học trò đứng bên cạnh. Trông thấy mâm cỗ nhiều bánh trái, thầy ăn no rồi lại muốn bỏ túi mấy chiếc, nhưng sợ người xung quanh nom thấy thì mất thể diện, thầy cầm bánh thần nhiên đưa cho học trò, bảo:

- Này, con cầm lấy.

Vừa đưa thầy vừa nháy mắt bảo cất mang về cho thầy. Cậu học trò không hiểu nổi cái nháy mắt thâm thúy ấy, tưởng là thầy cho thật liền bóc bánh ra ăn ngay. Khi hai thầy trò ra về đi ngang nhau, mặt thầy hầm hầm, mắng:

- Mày là anh em bạn với tao hay sao mà dám đi ngang hàng như vậy hử!

Trò sợ quá vội vàng đi nhanh lên phía trước. Thầy lại quát:

- Mày là bố tao hay sao mà dám đi trước tao!

Trò tụt lại đi đằng sau, thầy cũng mắng:

- Tao có phải là thằng tù binh đâu mà mày đi sau để áp giải!

Trò ngơ ngác thưa:

- Bẩm thầy! Con đi thế nào thầy cũng mắng, vậy xin thầy bảo con đi thế nào cho phải ạ?

Thầy chẳng ngần ngại gì nữa, hầm hầm quát:

- Thế bánh của tao đâu?

Ngủ Với Ông Xã

Có một thầy đi dạy đạo, nhân thấy ông chủ nhà mình đang dạy học giàu có, môn hộ ăn cơm không hết, nghĩ gia đình thầy bần hàn túng thiếu nên có ý định muốn mang thằng con theo ăn học để đỡ tốn cơm nhà. Một hôm, nhân thằng con ông chủ quên mặt chữ, thầy nhắc khéo:

- Phàm là học trò bao giờ cũng cần có bạn để giúp nhau học hành, hơn nữa có bạn mới thi đua nhau học tốt hơn. Thầy cũng có một đứa con bằng tuổi trò đây, phải chi nó được ở gần để cùng trò trau dồi chữ nghĩa thì hay lắm.

Thằng nhỏ thưa chuyện lại với ông chủ. Ông chủ chịu con cho mời thầy lại dặn:

- Sang năm về nghỉ hè lên, thầy nhớ mang con lên cho nó ở học với con chúng tôi.

Như kế hoạch đã định, thầy về quê và gấp rút dạy cho con mình một số điều cần thiết. Biết con thầy một chữ căn đoi cũng không biết, thầy đành dạy cho con ba chữ là: cơm, mền, và cha. Hai cha con rập nói xong mọi chuyện thầy trở lại nhà ông chủ và dẫn thằng con theo.

Ông chủ đem sách ra bảo con thầy đồ đọc. Nó đứng trân trân không biết mô tê gì cả. Thầy thấy vậy mới nói đỡ lời cho con:

- Tánh nó nhà quê nhút nhát, ông hỏi nó khờ quá nên trả lời không được, để tôi viết ra mấy chữ để nó đọc cho ông chủ nghe.

Nói dứt lời thầy viết chữ "Mền" hỏi nó chữ gì, nó cũng ngó nhưng không mở mồm được. Thầy nhắc khéo:

- Chớ ban đêm đi ngủ mày đắp cái gì?

Nó cứ thiệt tình trả lời câu hỏi của cha:

- Con đắp chiếu manh.

Thầy giận quá viết tiếp chữ "Com" rồi hỏi nó, nó vẫn cứ trơ trơ không biết. Thầy nhắc:

- Vậy chó thường bữa mày ăn giống gì?

Nó đáp tỉnh bơ:

- Ăn tấm măn!

Thầy ngỡ ngàng quá nhưng vẫn cố viết tiếp chữ "Cha" hỏi nó: Còn đây là chữ gì? Nó lại u ơ ngo ngác. Chán quá thầy hỏi:

- Chớ tối lại mẹ mày ngủ với ai?

Nó đáp gọn bung:

- Ngủ với ông xã.

Đã Có Thầy

Có một thầy đồ nhất như thổ đế, ban đêm không bao giờ dám ra ngoài vì sợ ma. Thầy được mời đến dạy học ở một nhà nọ. Một đêm thầy đau bụng, nhưng sợ không dám ra ngoài. Đến khi mót quá không thể nào kiềm được, thầy đánh liều đào một cái hố ở vách rồi tưng vào đấy.

Sáng hôm sau biết không thể dấu được, thầy bèn gọi chủ nhà lại chỉ vào cái hố nói:

- Đêm qua trộm đào vách nhà ta, tôi thấy vậy đợi đến lúc nó ló đầu vào tôi ỉa lên đầu nó một bãi, nó sợ quá chạy mất.

Chủ nhà biết tính thầy, biết tổng là thầy nói láo, đã ỉa bậy ra nhà mà còn bịp bợm. Ông ta cho mời tất cả nhà lại mà phán:

- Nhà ta nuôi một đàn chó rõ là đồ ăn hại. Đêm qua trộm nó vào

đào vách, thế mà cả bầy chó không con nào biết, may mà có thầy không thì khốn! Thôi hãy đem lũ chó giết thịt đi, từ giờ đã có thầy giữ nhà hộ.

Đã Làm Sao

Thầy đồ dạy câu: "Áu bất học lão hà vi". Thầy mời một học trò đứng dậy giải nghĩa, nó nói:

- Thưa thầy! "Áu bất học lão hà vi", nghĩa là bé không học lớn lên đã làm sao.

Thầy đồ lắc đầu bảo ngồi xuống và chỉ một trò khác đứng lên giảng giải tiếp. Cậu ta nói:

- Thưa thầy! Trò vừa rồi nói sai cả. "Áu bất học lão hà vi" nghĩa là trẻ mà không học, người lớn đã làm chi được nó.

Thầy đồ:??!

Văn Hay

Một nhà văn đang cặm cụi viết, vợ đến bên cạnh nói:

- Ông lấy giấy khổ to mà viết có hơn không.

Nhà văn lấy làm khoái chí cho bà vợ khen tài năng của mình, ý tứ phong phú, giấy khổ nhỏ không đủ ghi chép hết. Muốn vợ nói lại cho sướng bụng anh ta hỏi:

- Mình nói vậy ý là thế nào?

Bà vợ thông thả nói:

- Ông chẳng tính toán gì cả. Giấy khổ to bỏ đi còn dùng gói hàng được, chứ giấy khổ nhỏ bỏ đi có mà cho vào sọt rác.

Khó Hơn Dễ

Một anh học trò gần ngày thi, lo lắng quá sức đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên. Vợ (ngày xưa học trò đều lớn tuổi) thấy chồng vậy nên nói đùa:

- Tôi coi bộ anh coi thi cũng khó bằng tôi lo đề.

Anh học trò bực mình gắt:

- Đề đái của bà sao khó bằng thi được.

Vợ anh học trò không chịu, hỏi vặn lại:

- Biết đề là làm sao không mà bảo dễ.

Anh học trò nói tỉnh khô:

- Thứ đàn bà có sẵn con trong bụng, nín hơi rặn thét nó ra, cho nên đề không có gì khó hết. Thứ như tui học trò tui đây, gần ngày thi mà bụng trống chữ không, bà nghĩ coi lấy gì mà rặn cho ra, vậy có phải thi khó hơn không?

Hết Trị

Có chàng tiểu phu gánh củi đi bán, vô ý quệt phải thầy lang băm nổi tiếng "Chữa người ra ma...". Thầy giận mắng lớn:

- Mày đui hả? Tao bặt cho mấy bặt tay bây giờ!

Chàng tiểu phu thật thà vang xin:

- Thưa thầy! Thầy đá tôi mấy đá cũng được, chớ đừng có bặt tay, con chết tội nghiệp con lắm!

Người đi đường lấy làm lạ mới hỏi cơn có làm sao, chàng tiểu phu bán củi nói:

- Các bác không biết sao? Cả vùng này ai mà chẳng biết tay thầy lang ấy. Ai mà được tay thầy đung vào coi như hết trị luôn.

Ai Sợ Vợ Nhất

Sư cụ ngồi nói chuyện với mấy người khách, có người đặt câu hỏi:

- Trong đám ta đây ai là người sợ vợ nhất?

Chưa ai dám trả lời, thì sư cụ đã nhận ngay:

- Chắc là tui đây sợ nhất!

Mọi người lấy làm lạ mới hỏi:

- Sư cụ làm gì có vợ mà sợ?

- Ấy đấy! Tôi sợ đến nỗi không dám lấy vợ.

Lá Húng

Một ông sư đến nhà một người giàu có trong làng chơi. Con chó trong nhà chạy ra sủa "gâu gâu". Nhà sư làm như không biết hỏi:

- Nhà ông nuôi giống gì mà nó hót nghe vui tai quá vậy?

Nhà chủ tưởng sư lâu nay chưa biết chó là gì cũng nói cho qua:

- Giống chim ấy ở đây nhiều lắm, chúng tôi nuôi để khi nhà có khách nó hót cho vui ấy mà.

Ngồi nói chuyện một hồi lâu, nhà sư mới đặt vấn đề:

- Chúng tôi ở trên chùa Âm thì thanh cảnh thì vắng, xưa nay chưa có giống chim nào như giống chim nhà ông đến hót. Xin ông mở lòng từ thiện cho nhà chùa một con về nuôi cho vui cửa phật.

Ông chủ nghĩ bụng một con chó cũng chẳng đáng là bao, không lẽ từ chối nên sai đầy tớ lấy dây buộc con chó theo nhà sư đưa lên chùa. Đi được một đoạn đường nhà sư nói với anh đầy tớ rằng:

- Thôi anh về đi, để con chim ấy đây tôi dắt cũng được.

Con chó thấy người lạ không chịu đi, cứ dằng lại, nhà sư cố sức kéo đến đỏ mặt tía tai. Nổi khùng lên ông mới dọa con chó rằng:

- Có đi không thì bảo... không đi thì củ riềng! Củ riềng! Lá Húng! Lá húng!

Con Thanh Tịnh

Có ông quan nọ muốn ăn thịt ếch, sai lính đi bắt, nhưng không muốn dùng từ : "bắt ếch" nghe không sang nên mới bảo lính đi bắt con thanh tịnh. Ý muốn nói là trong sạch không ăn bẩn.

Lính nghĩ nát óc, không biết con thanh tịnh là con gì, gặp ai cũng hỏi nhưng không ai biết. May mà chúng nó gặp được nhà sư, hỏi ông mới nói:

- Ở trên đời này chỉ có nhà tu hành là thanh tịnh thôi.

Lính mừng quá bắt nhà sư về giam dưới nhà rồi lên công đường thưa:

- Bẩm quan, chúng con đã bắt được con thanh tịnh đem về đây rồi ạ.

Quan truyền:

- Thế thì chặt đầu lột da cho ta!

Sư nghe thấy sợ mất vía, lạy lạy nói:

- Nhờ các ông lên bẩm quan, tối hôm qua tôi có ăn mấy miếng thịt cầy nên bây giờ chẳng được thanh tịnh nữa, xin đền trời soi xét.

Sát Sinh Tội Nặng Lắm

Nhà sư thấy người bán cá, hỏi:

- Ngày nào ông cũng sát sinh tội nặng lắm! Để nhà chùa làm lễ sám hối cho, có bằng lòng không?

Người bán cá hỏi:

- Sám hối thì phải làm thế nào?

Sư bảo:

- Bán rẻ cá cho nhà chùa để nhà chùa phóng sinh thả xuống ao.

Người bán cá nói:

- Vâng, xin nhà chùa cho mỗi con năm tiền, chứ kém là không có được đâu.

Sư chấp tay trước ngực, nói:

- Nam mô a di đà phật! Sao đắt thế! Xưa nay nhà chùa vẫn mua cá rán ở hàng trên cũng chỉ có ba tiền một con, huống hồ cá này chưa rán?

Tín Chủ Nguyễn Thị Thọ

Xưa có một người đàn bà góa, chồng chết đến tuần đốt mả mới cho mời thầy cúng đến cúng và luôn thể mời thầy đồ của con đến ăn cỗ.

Phải thầy cúng đốt, lại có thầy đồ ở đây sợ nói sai thì bẽ, nên cứ giở hết sách này đến sách kia. Lần lữa mãi đến tối mịt mới bắt đầu cúng được, cỗ bàn bày ra thiu cả.

Nguyên trong sách cúng, tên tín chủ để trống và thay bằng chữ mỗ. Chữ "mỗ" viết lối đơn trông như hình tam giác. Thầy cúng không biết là chữ gì, đến lúc cúng thầy cứ đọc:

- Tín chủ Nguyễn Thị Thọ...

Thầy đồ biết sai nhưng không nói gì cả. Cúng bái cỗ bàn xong thì đã khuya, hai thầy không về được phải ngủ lại. Nằm ở nhà ngoài, mẹ con chủ nhà nằm ở buồng trong khóa chặt cửa.

Thầy đồ ăn phải cỗ thiu, đêm đau bụng cuống lên nhưng ở nhà đàn bà góa, cửa nẻo đêm hôm lại bị

khóa chặt, nhà có chó dữ nên thầy không dám ra ngoài, đến khi mót quá không nhịn được nữa thầy đồ tính nước liều:

- Không nhẽ mình lại bậy ra đây! Sáng dậy chủ nó biết thì ra thế nào? Chi bằng cứ tuôn vào đít lão thầy cứng rồi cứ mặc kệ nó.

Thầy sờ sờ tìm đít thầy cứng, không ngờ lại phải mồm, mót quá thầy cứ thế tuột quần ỉa tủa vào. Thầy cứng liền vùng ngay dậy, giận quá chửi toáng lên:

- Tiên sư cha thằng nào ỉa cả vào mồm ông thế này?

Thầy đồ nghĩ bụng: chỉ có mình với nó ở đây, làm thình nó cũng biết thôi thì cũng liều lên tiếng:

- Ông ỉa đấy!

- Làm sao mày dám ỉa vào mồm tao?

- Sao ban tối mày dám đọc tên mẹ học trò của ông là Nguyễn Thị Thẹo? Mày dốt thế nên ông ỉa vào mồm mày đấy, để từ rày mày chừa cái thói nói càn đi.

Mới Dựng

Diêm Vương mắc bệnh, sai quỷ sứ lên rước thầy thuốc, Diêm Vương dặn rằng:

- Nhà thầy nào trước cửa không có ma, đó là thầy giỏi.

Quỷ sứ lên, đi từ sáng đến chiều, nhìn thấy trước cửa nhà thầy nào cũng nhiều ma. Đi mãi mới tìm thấy trước nhà thầy lang kia chỉ có một con ma, quỷ sứ vào nhà hỏi:

- Thầy hành nghề được bao lâu ?

Thầy rằng:

Tôi mới dựng bảng, lập kê hôm qua.

Quỷ sứ nghe nói hết hồn bỏ chạy luôn.

Sao Nỡ Vội Chết

Một ông lang xưa vốn nổi tiếng trị bệnh lao giỏi lắm. Ngày nọ có một ông lão đột ngột đến hỏi:

- Lão nghe thầy chữa bệnh lao thần lắm, thầy đã chữa khỏi bao nhiêu đám rồi?

Ông lang quả quyết đáp:

- Bao nhiêu đám nghe lời tôi thời chữa khỏi hết!

Ông lão cau mặt nói:

- Thầy quên rồi à. Thầy bảo thằng cháu nhà tôi uống thuốc một năm sẽ khỏi, sao nó mới được ba tháng thì chết?

Ông lang xua tay nói:

Ây chỉ tại cậu nhà ta không nghe lời tôi. Tôi bảo uống thuốc một năm, sao uống mới ba tháng đã vội chết? Sóng uống thêm chín tháng thuốc nữa, xem có khá hơn không nào?

Bốc Thuốc Theo Sách

Có một thầy lang nọ dốt hết đường chề, cứ ai đến xem bệnh là y như thầy phải giở sách ra để tra. Đã thế, thầy lại nổi tiếng hồ đồ thái quá.

Một lần có một người bị bệnh nặng, nửa đêm bí quá mới chạy đến nhờ thầy cứu giúp. Thầy mắt nhắm mắt mở, thấp đèn tra sách rồi bảo người nhà bệnh nhân đi mua mấy lạng nhân sâm về sắc lấy nước cho uống.

Con bệnh uống nhân sâm vào đau bụng hơn quần quai cho đến sáng thì chết. Người nhà đâm đơn kiện. Thầy phải lên hầu quan. Quan hỏi:

- Thầy cho đơn thể nào để người ta chết như vậy?

Thầy lang chắc chắn thưa:

- Bẩm tôi bốc thuốc theo sách chứ có bốc bậy bạ đâu ạ. Thánh dạy thế nào thì tôi cứ làm theo thế ấy.

Quan hỏi sách, thầy nhanh nhẩu đưa sách ra, giở ngay trang có bài thuốc nhân sâm trình quan, quan đọc: "phúc thống phục nhân sâm..." (Đau bụng uống nhân sâm...). Thầy lang ngắt lời:

- Đó thấy chưa! Tôi đã bảo là theo sách mà.

Quan khựng lại một tí và giở tiếp trang bên đọc to hai chữ còn lại: "Tắc tử" (Thì chết).

- ???!

Con Xin Chịu

Có anh chàng kia, vốn ngốc đại là ngốc, mà lại đầu phải đi làm rề nên trong bụng rất lo. Biết tính con, nên trước khi đi bố mẹ gọi vào dặn dò:

- Ở rề thì khó gì mà ngại. Chỉ cần bố vợ làm gì thì mình làm nấy, cho khỏi mất lòng ông là được.

Anh ta nghe nói vững dạ vội khăn gói đi sang nhà vợ. Hôm ấy cũng ngồi ăn cơm với bố vợ, thấy bố vợ gắp thịt, anh cũng gắp thịt; bố vợ chấm rau cũng chấm rau, bố vợ cầm đĩa tay trái anh cũng đổi đĩa sang tay trái. Bố vợ vô ý đánh vãi mấy hạt cơm ra chiếu, anh cũng bỏ mấy hạt cơm ra chỗ mình ngồi. Bố vợ đang ăn canh miến thấy thế không nhịn cười được, bật phì cười, nào ngờ bị sặc. Một sợi miến lòng thông thò ra ngoài lỗ mũi. Anh ta nhìn bố vợ, ngẩn người ra, rồi đứng dậy chấp tay vái:

- Thưa thầy, cái gì chứ cái này thì con xin chịu!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

